

The illustration depicts a young boy with spiky blonde hair, wearing goggles and a brown tunic, flying through a dark, cavernous space. He is looking towards a large, orange dragon with yellow wings and a long tail, which is breathing fire. The background is filled with glowing golden particles and light trails, suggesting a magical or fantastical environment. The overall style is cartoonish and vibrant.

CoC.
Playful
Minds

Kasbirs eventyrlige rejse til Børnenes Hovedstad

Forfattere: Jim Højberg med elever fra Vestre Skole
Illustrator: Hans Ole Herbst

Kasbirs eventyrlige rejse til Børnenes Hovedstad

Et eventyr skabt af børn til børn om Billunds første 10 år som Børnenes Hovedstad

Udgivet af CoC Playful Minds

Kløvermarken 35

7190 Billund

1. oplag, december 2021

Forfattere: Jim Højberg sammen med 7. og 8. årgang på Vestre Skole 2021-2022

Redaktion: Sofie Johanna Madsen og Karin Møller Villumsen, CoC Playful Minds

Illustrationer: Hans Ole Herbst

Layout: Liat Hansen Reklame ApS

Tryk: Degn Grafisk A/S

ISBN 978-87-93907-22-5 (Hardback)

ISBN 978-87-93907-23-2 (PDF)

Bogen er blevet til i en samskabelsesproces med elever fra 7. og 8. årgang på Vestre Skole i Grindsted, forfatter Jim Højberg, illustratør Hans Ole Herbst og CoC Playful Minds i anledning af 10-års fødselsdagen for Børnenes Hovedstad, Capital of Children

www.cocplayfulminds.org

CoC.
Playful
Minds

Forord

Hvad er Børnenes Hovedstad egentlig for noget?

Hvis du tilfældigvis sidder med et verdenskort, kan du prøve at bruge koordinaterne 55°43'55"N 8°57'22"E – så rammer du lige midt i Billund Kommune. Der finder du Børnenes Hovedstad.

Men Børnenes Hovedstad er meget mere end blot et punkt på kortet. Det er faktisk også en slags tankegang og en måde at se på børn. For her tror vi på, at børn er lige så vigtige, dygtige og kompetente borgere, som voksne er.

I Børnenes Hovedstad lytter vi til børn. Lærer af og med børn. Skaber sammen med børn. Det gør vi, fordi vi ved, at det gør vores kommune – ja, faktisk hele verden – bedre for os alle.

I 2021 er det 10 år siden, at Billund satte sig for at være Børnenes Hovedstad. Siden har vi udviklet massevis af byrum, virksomheder og lege- og læringsmiljøer sammen med børn.

Og nu sidder du med en bog i hånden og tænker måske ”hvad er det her så for noget?” Svaret er, at det er en 10-års fødselsdagsgave. En gave skabt

sammen med børnene i Børnenes Hovedstad og til børnene i Børnenes Hovedstad – og til dem der blot er nysgerrige på Børnenes Hovedstad.

Faktisk, har bogen 125 forfattere! Elever fra Vestre Skole i Grindsted har sammen med organisationen CoC Playful Minds, forfatter Jim Højberg og illustratør Hans Ole Herbst samskabt et eventyr i Børnenes Hovedstad.

Eleverne har arbejdet med 10 projekter fra Børnenes Hovedstads første 10 år. De har grundigt undersøgt hvert projekt, interviewet personer der var involveret og besøgt de steder, hvor projekterne fandt sted.

Ud fra dette – og med hjælp fra deres rige fantasi – har de skabt denne eventyrlige fortælling. Om Kasbir og Draguna fra Espaltien der dumper ned i Børnenes Hovedstad og går på opdagelse i det fremmede land.

Hvis du selv bor i Billund Kommune eller har været der på visit, kan du måske genkende nogle af stederne eller projekterne i denne bog. Ellers kan du i starten af hvert kapitel læse lidt om, hvad de 10 projekter gik ud på.

Læg dig nu godt til rette og følg med Kasbir og Draguna på deres sjove og spændende eventyr i Børnenes Hovedstad.

Rigtig god rejse.

Indhold

Kapitel 1. Fra Espaltien til Børnenes Hovedstad.	8
Kapitel 2. Børnejournalisterne.	16
Kapitel 3. Kasbir og Draguna tager smutvejen.	26
Kapitel 4. Et sted for børn.	34
Kapitel 5. Kasbir bygger.	42
Kapitel 6. Kasbir besøger rådhuset.	52
Kapitel 7. Skole OL.	64
Kapitel 8. Kasbir og Draguna besøger Givskud Zoo.	76
Kapitel 9. De magiske tunneller.	90
Kapitel 10. Børnenes Topmøde.	104
Kapitel 11. En børnevenlig hovedstad.	116
Kapitel 12. Bedstefar.	132

Kapitel 1. Fra Espaltien til Børnenes Hovedstad

Et tordenbrag rullede hen over himlen. Kasbir vågnede med et sæt. Det var helt mørkt omkring ham, indtil et lyn slog ned i søen, og et nyt tordenbrag lød tæt på. Han satte sig bange op. Han mærkede, at vinden var blæst op, og tømmerflåden, som deres hytte lå på, vippede vildt op og ned.

”Far... Mor,” kaldte Kasbir ud i mørket. Men de var endnu ikke kommet hjem.

Dagen før var de taget afsted til Alfefest. Kasbir skulle være alene hjemme på tømmerflåden. Men det havde ikke været et problem. Vejret var godt, og han havde ligget på tømmerflåden og nydt solen, indtil den gik ned, og da

havde fuldmånen lyst op i mørket. Det var en smuk aften, da Kasbir faldt i søvn. Men nu var et uvejr brudt løs. Han rejste sig og kiggede ud i mørket. Da lød der et ordentlig brag, og himlen blev oplyst. Den store vulkan var gået i udbrud! Kasbir gispede. Han havde hørt historier om den store vulkan, men havde aldrig selv oplevet, at den gik i udbrud. Hurtigt tog han tøj på. Kæmpe lavasten faldt ned i søen tæt ved tømmerflåden, og store bølger skyllede ind over den. Han måtte væk. Han tog sine sko på. Sine magiske sko, der kunne flyve.

”Draguna,” kaldte han ud i mørket. ”Draguna, vi må afsted!” Draguna var hans kælede, og den fløj allerede skræmt rundt i luften over tømmerflåden.

Så aktiverede han sine sko, og i det øjeblik han lettede, kom en stor bølge ind over tømmerflåden, og den forsvandt i søen.

Kasbir fløj hen over himlen. Det var svært og farligt at flyve mellem lynene, men de magiske sko var gode, og Kasbir nærmede sig kysten på den modsatte side af vulkanen.

Da hørte han vild susen over sig.

”Pas på!” råbte Draguna. ”Der kommer en tornado!”

Inden Kasbir nåede at komme væk, blev han grebet af den stærke vind i tornadoen og blev hvirvlet højt, højt op. Han fløj hen over himlen, smidt afsted af vinden. Den førte ham længere og længere væk fra søen på bjerget i det dejlige land Espaltien. Han så søen og bjerget forsvinde under sig. Han blev hvirvlet højere og højere op. Røg gennem himmelrummet. Han kaldte skræmt på Draguna, der også kæmpede med tornadoen.

Mange timer og mange kilometer senere tog vinden lige så stille af. Kasbir begyndte at falde ned.

”Hjælp!” skreg han. Ville han blive knust mod jorden?
Men hans drage kunne flyve bedre end hans sko, og den dykkede ned og greb ham, lige før han ramte et hustag.

De landede lidt efter mellem nogle huse. Kasbir så sig omkring i mørket. Det var nogle mærkelige huse, der var her. Det så ud til, at de var bygget af sten. Og græsset omkring husene var helt kort. Hvordan kunne deres dyr så spise af det?

”Hvor er vi?” spurgte han Draguna.

”Ved det ikke.” Draguna trak på vingerne. ”Men spørg dit ur.”

”Mit ur?”

”Ja.” Draguna smilede. ”Det ur, du fik af din far til din fødselsdag, er et magisk ur. Det skal hjælpe dig og passe på dig.”

”Vildt,” sagde Kasbir og så glad på uret. ”Hvor er vi?”

spurgte han uret.

Viserne drejede rundt tre, fire gange, som om uret søgte efter det rigtige svar. Så standsede viserne og uret svarede: "Du er i Børnenes Hovedstad."

"Hvad for et hoved på et fad?" spurgte Kasbir.

"Børnenes Hovedstad. Det er en kommune i Danmark."

"Danmark!" Kasbir blev glad. Hans mor kom fra Danmark. For mange år siden var hun røget gennem en portal og havnet i Espaltien. Her havde hun mødt den gode Elversvømmer Kakabukka, og de var blevet forelskede i hinanden. De blev gift, og de havde fået Kasbir. Moren havde lært ham dansk, så han engang kunne tage til Danmark og besøge sine bedsteforældre. Vinden havde ført ham til dette land. Nu måtte han prøve at finde sine bedsteforældre. Men først måtte han finde ud af noget om det sted, hvor han var landet. Hvad var

Børnenes Hovedstad?

Det ville han finde ud af, når han havde sovet.

Draguna vinkede til ham. ”Kom. Her er en lille hytte. Den er fuld af mærkelige redskaber, men der er nogle madrasser, vi kan ligge på.” De lagde sig, og Kasbir faldt straks i søvn.

Kapitel 2. Børnejournalisterne

Du ved nok, at det mange steder kun er voksne, der kan blive journalister. Men i Børnenes Hovedstad kan børn altså også! I årene 2015-2018 lavede man en børnejournalistuddannelse, så børn kunne lære at undersøge nyheder og fortælle historier gennem både tekst, lyd og billeder og være rigtige nyhedsværter. Tror du, Kasbir og Draguna møder en børnejournalist eller to på deres vej?

”Døren til skuret står åben.” Kasbir vågnede ved lyden af en stemme lige uden for huset, han og Draguna lå i.

”Det blæste også meget i nat,” svarede en anden. ”Jeg går hen og lukker døren.” Nogen kom hen imod dem. Mon det var en ven eller en fjende? Kasbir kiggede skræmt op mod døren. Men så blev den lukket, og en lås blevet slået for. De var spærret inde.

Han sprang op og skyndte sig hen til vinduet. Han så to børn gå væk fra huset. De så ikke farlige ud. Skulle han kalde på dem? Han besluttede at kravle ud ad vinduet og åbnede det straks. Da han var kommet ud, kiggede han sig undrende omkring. Her så mærkeligt ud. Alt var anderledes end i landet på vulkanen. I Espaltien levede de i naturen med masser af dyr omkring sig. Skønt huset var indhegnet, kunne han ikke se nogen dyr.

Han måtte vide noget mere om dette sted. Så ville han nemmere kunne finde sine bedsteforældre. Han kiggede på sit ur og spurgte, hvor han kunne få noget mere at vide om Børnenes Hovedstad. Viserne drejede rundt både den ene og den anden vej, inden uret svarede. ”Du kan spørge nogle børnejournalister. De er ved at skrive om Børnenes Hovedstad.”

”Børnejournalister? Hvad er Børnejournalister?”

”Journalister er nogen, der fortæller nyheder i avisen eller på TV og radio,” svarede uret, efter at viserne havde taget et par omgange. ”Men i Børnenes Hovedstad har de uddannet børn til at gøre det. Det er vigtigt, at børn får en stemme. At de får mulighed for at ytre sig.”

Kasbir tænkte, at det lød lidt spændende, selv om han ikke vidste, hvad avis og TV var, men det kunne han vel finde ud af. Men han syntes, det lød godt, at børnene fik

mulighed for at sige deres mening og komme med deres ideer. Hjemme i Espaltien var det mest de voksne, der bestemte.

”Hvordan finder jeg dem?” spurgte han.

”Jeg bringer dig,” sagde uret og sendte ham gennem luften. Pludselig stod han mellem nogle børn.

Det gav et sæt i børnene.

”Hvor kom du lige fra?” spurgte en af dem skræmt.

”Øh... jeg kom ... lige forbi,” svarede Kasbir. ”Jeg vil gerne vide noget om Børnenes Hovedstad. Kan I hjælpe mig?”

”Ja, vi er børnejournalister. Vi arbejder for Børnenes Hovedstad. Vi er blevet uddannet til at lave reportager for børn. Vi er ved at lave noget om netop Børnenes Hovedstad. Vil du hjælpe os?”

”Det vil jeg gerne. Er jeg så også børnejournalist?”

”Det kan du blive! Nu skal du høre...”

Pludselig sprang børnene tilbage med et skrig:
"HJÆLP!"

"Hvad sker der?" Kasbir så spørgende på børnene.

"Se," hviskede en dreng og pegede skræmt på noget bagved Kasbir.

Han vendte sig om. Hen mod ham kom... Draguna.

"Hej, Kasbir. Hvorfor er du gået fra mig?" Draguna kom hen mod dem.

"Den angriber," skreg en af pigerne, og alle børnene stak af.

"Hvorfor løb de?" spurgte Draguna forundret.

"Helt ærligt. Jeg tror ikke, de kan lide drager. Øv, jeg var ellers lige ved at blive børnejournalist."

"Jamen, jeg kunne jo ikke vide..." Draguna så ulykkeligt på Kasbir.

"Nej, selvfølgelig ikke. Men vi må passe på. De bliver

åbenbart bange, når de ser dig.”

”Undskyld,” sagde Draguna. Så lyste den op. ”Jeg får en ide.” Den bukkede sig ned og spurgte Kasbirs ur om noget. Viserne drejede helt vildt hurtigt rundt. Så stoppede de, og en sky kom ud af uret, og som en slags tryllestøv fløj det ned om Draguna. Ud af det blå dukkede der en dreng op.

”Hvem er du?” spurgte Kasbir forundret.

”Kan du ikke kende mig? Jeg er Draguna,” grinede dragen. ”Jeg er forklædt som børnejournalist. Nu kan vi sammen gå ud i verden og... gøre det, som sådan nogen nu laver.”

”Vi skal ud at spørge folk om... noget!” sagde Kasbir forsigtigt.

”Men hvad skal vi spørge om?”

”Jah... sådan nogle børnejournalistspørgsmål. Noget vi

gerne vil vide.”

”Der er meget, jeg gerne vil vide,” sagde Draguna bestemt.

I det samme kom der en ung dame gående med en barnevogn. Inden Kasbir kunne stoppe Draguna, sprang han hen til damen.

”Hej,” sagde den. ”Her i Børnenes Hovedstad er der vel en del, der træner drager?”

”Drager?” spurgte damen forundret. ”Mener du sådan nogle af papir?”

”Nej, nej,” grinede Draguna. ”Sådan nogle dyr, der kan spy ild.” Og for at forklare, hvad den mente, kom den lige til at spy lidt ild. Det ramte damen, og der gik ild i hendes jakke, så hun måtte kaste den på jorden for ikke at blive forbrændt.

Hun løb skrigende bort med barnevognen.

”Åh nej, Draguna. Vær forsigtig. Hun blev også bange,”
sukkede Kasbir.

Draguna nikkede ulykkeligt.

De begyndte at gå.

”Pas på!” råbte Draguna pludseligt. En mærkelig kasse
kom i fuld fart hen mod Kasbir. Den sagde ”dyt” meget
højt, og Kasbir sprang tilbage.

”Hvad var det?” spurgte Kasbir.

”Det var en bil,” svarede uret. ”I skal passe meget på
bilerne. De er farlige.”

Kasbir så sig omkring, og da der ikke kom flere
biler, fortsatte de. Lidt efter mødte de nogle af
børnejournalisterne igen.

”Hej,” sagde Kasbir. ”Hvorfor løb I?”

”Så du ikke dragen?” spurgte en dreng.

”Nå,” sagde Kasbir. ”Det var bare min ven her, der var

klædt ud.”

”Okay. Det var en fed udklædning,” sagde drengen og så beundrende på Draguna. ”Men I ville vide noget om Børnenes Hovedstad. Jeg skal over at lave noget om Børns Smutveje. I kan komme med.”

”Det vil vi gerne,” sagde Kasbir. ”Jeg hedder Kasbir. Og det er min ven... Draa... Dres.”

”Fint, Kasper og Dres. Jeg hedder Peter.”

Kapitel 3. Kasbir og Draguna tager smutvejen

Har du nogensinde taget en smutvej på vej til skole? Børnenes Hovedstad er fyldt med smutveje til børn, og der laves stadig flere.

I 2020 var en klog arkitekt, som hedder Jan, på gåtur sammen med nogle lokale børn i Børnenes Hovedstad. Der opdagede de sammen, at der var steder, hvor børn følte, det var uhyggeligt at gå og cykle, og steder hvor det bare var kedeligt. Jan spurgte derfor: Hvorfor laver man ikke et stisystem, hvor børn kan komme trygt og sikkert rundt, og hvor det også er sjovt at være? Siden da er der blevet arbejdet på netop dette i Børnenes Hovedstad. Mon ikke Kasbir og Draguna kan have glæde af lidt sjov på smutvejene?

”For at gøre Børnenes Hovedstad til et godt sted at være for børn, har man kigget på, hvordan børn kan komme sikkert rundt i byen. I byer er der mange farlige veje, hvor bilerne kører hurtigt,” forklarede Peter.

”Ja, det har vi opdaget,” sagde Kasbir.

”Derfor har man spurgt en masse børn, om der er særlige steder, hvor de bliver bange eller usikre, eller måske bare keder sig lidt. Og så har de lavet stier i hele Børnenes Hovedstad, hvor man kun kan gå eller cykle, og hvor der er sjove ting og mødesteder langs stierne. Vi kalder dem Børns Smutveje.”

”Vi kender godt stier hjemmefra Espaltien,” sagde Draguna stolt.

”Fra hvad?” Peter så spørgende på Draguna.

”Fra... fra... hjemmefra,” sagde Kasbir hurtigt. ”Dres taler ikke rent. Han kan være svær at forstå.” Han så ærgerligt på Draguna. Da opdagede han, at Dragunas fortryllelse var

ved at høre op. Den var begyndt at få vinger.

I det samme kom der en besynderlig lille melodi fra en af børnenes lommer.

”Undskyld,” sagde Peter og tog en lille kasse op af lommen. ”Nogen ringer til mig.” Han gik lidt væk og begyndte at snakke med kassen. Det så vildt mærkeligt ud.

”Hvad laver han?” grinede Draguna.

”Du må hellere se at komme væk,” hviskede Kasbir.
”Din forklædning er ved at forsvinde.”

”Jamen...” Draguna så sig ulykkeligt omkring. ”Vil du ikke have mig med mere?”

”Nej, det går ikke.” Kasbir så ulykkeligt på Draguna.
”De er bange for drager. Du må gemme dig.”

”Jamen...” Draguna var ked af det.

”Skynd dig,” hviskede Kasbir og puffede til Draguna, så den røg ind i nogle buske. Der lød et højt plask.

”Hvad var det?” spurgte Peter, der var kommet tilbage.

”Det... det ved jeg ikke. Kom, lad os finde de stier.”

Kasbir førte Peter væk.

”Fint. Men det var en arkitekt, der ringede. Han har været med til at lave smutvejene sammen med en gruppe børn. Han siger, at børnene var gode til at få skæve ideer. Jeg skal hen at snakke med ham. Vil du med?”

”Det vil jeg gerne...” begyndte Kasbir, men så hørte han Draguna råbe om hjælp. Han fik dårlig samvittighed. ”Nej, jeg tror, jeg går en tur på stierne i stedet. Så kan du snakke med arkitekten.”

”Fint. Så mødes vi bagefter,” sagde Peter og gik.

Kasbir løb hurtigt tilbage om bag buskene og så Draguna plaske rundt i en sø. Han sprang i, svømmede hurtigt ud og fik ham med ind på land. Snart lå de begge på bredden og gispede.

”Peter fortalte, at det er børn, der har været med til at

lave smutvejene,” fortalte Kasbir. ”Det er da sejt, at børn kan finde på noget så godt.”

”Men man skal vist ikke tage en smutvej gennem buskene her,” sagde Draguna surt.

”Hej,” lød en stemme. En dreng kom hen til dem. ”Er det din drage?” spurgte han Kasbir og pegede på Draguna.

Kasbir nikkede.

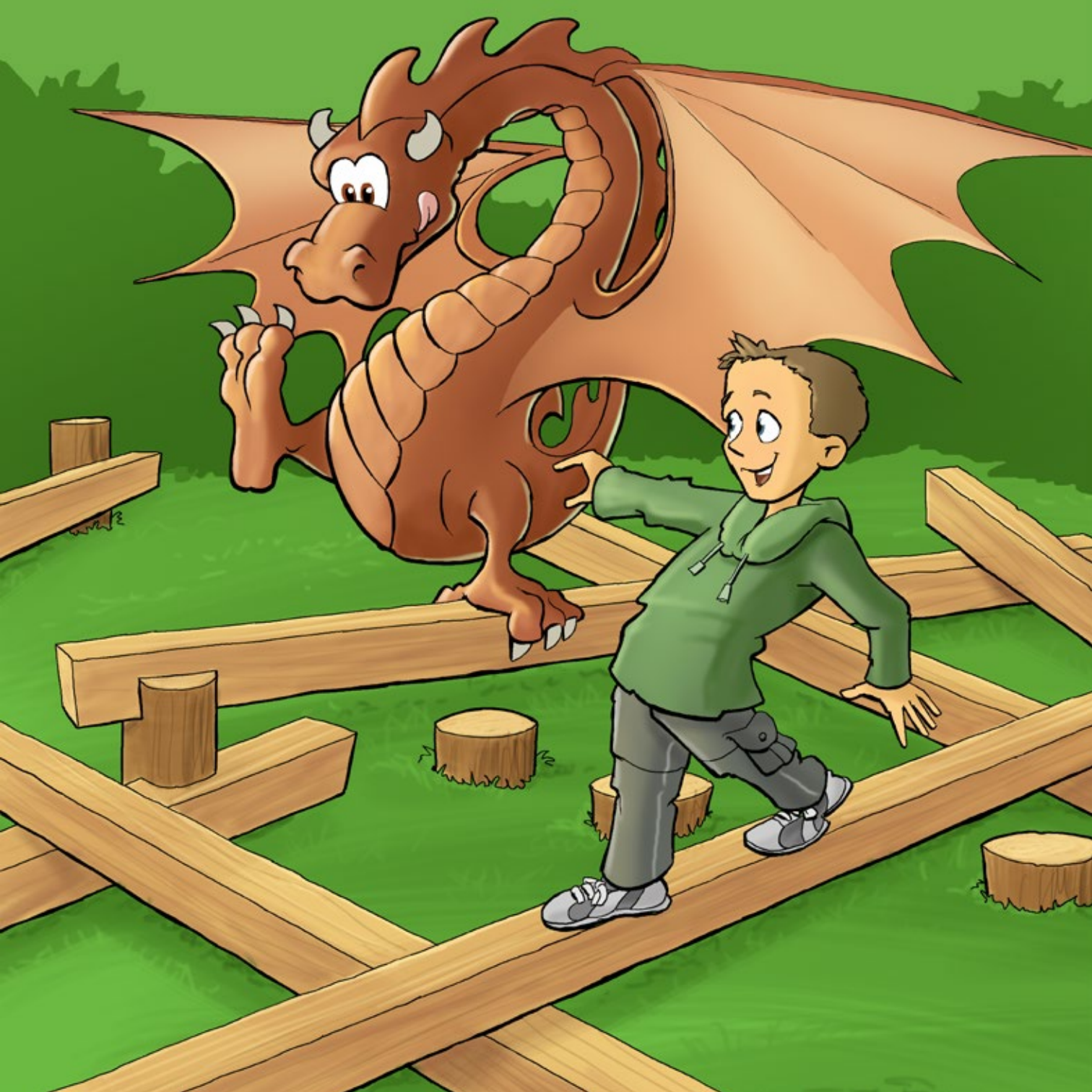
”Jeg hedder Benjamin. Må jeg lege med dragen?”

Kasbir så på Draguna, der pludselig så glad ud. Endelig havde den mødt en her i Børnenes Hovedstad, der ikke flygtede. Den nikkede.

”Det må du gerne,” sagde Kasbir.

”Kom,” sagde Benjamin glad. ”Vi kan lege på forhindringsbanen. Den er lavet for at gøre det sjovt at tage en smutvej.”

Draguna og Benjamin begyndte at kæmpe sig igennem forhindringsbanen. Benjamin syntes, den var svær, men

Draguna havde fået nogle af sine kræfter igen og fløj gennem banen.

”Skal vi prøve noget andet?” foreslog Benjamin. Han syntes ikke, det var sjovt at tabe.

”Hvad?” spurgte Draguna.

”Jeg kan vise jer Børnenes Kvarter. Der er en god legeplads. Der er næsten altid mange børn, som man kan lege med.”

”Øh...,” sagde Kasbir. Han kunne godt tænke sig at se legepladsen. Men han tænkte, at det var svært at få Draguna med. Børnene ville sikkert blive bange for den.

”Jeg vil gerne med derhen. Men det er bedst, hvis Draguna bliver her,” fastslog Kasbir.

”Jeg vil også gerne se en legeplads,” sagde Draguna forsigtigt.

”Jeg tror ikke, det går,” hviskede Kasbir til den. ”Måske

skal du bare gemme dig. De andre børn bliver nok bare bange for dig. Og så kan jeg heller ikke komme til at lege med dem. Og jeg finder aldrig mine bedsteforældre, hvis jeg ikke lærer byen at kende”

”Du har ret,” hviskede Draguna ulykkeligt.

Kasbir og Benjamin gik hen mod legepladsen, mens Draguna blev tilbage og gemte sig.

Kapitel 4. Et sted for børn

Sig mig, hvorfor er det egentlig de voksne, der laver legepladserne, hvis det er børnene, der skal bruge dem? Det spørgsmål stillede man i Børnenes Hovedstad, da man i 2012 tænkte, at der skulle laves en ny legeplads i Billund Syd. Derfor spurgte man nogle skolebørn, hvilke ideer de havde til et nyt lege- og mødested – og i 2016 åbnede Børnenes Kvarter. Her kan du finde både en rund boldbane, svingleg, en labyrint, en balancebane, skøre legehuse og meget mere. Mon Kasbir nogensinde har været på en børneskabt legeplads hjemme i Espaltien?

”Her,” sagde Benjamin lidt efter. De havde taget en smutvej, og Kasbir kunne se en del børn i det fjerne. ”Det er Børnenes Kvarter.”

”Hvad betyder Børnenes Kvarter?” spurgte Kasbir.

”Det er et sted, hvor man har gjort en masse for, at det skal være godt for børn at være der. Det skal være sjovt og sikkert. Derfor spurgte man en masse børn, hvad de godt kunne tænke sig. Så lavede børn og voksne sammen forslag til blandt andet denne legeplads, hvor der er en masse sjove ting, man kan lege med. Kom, lad os prøve!”

De løb hen mod de andre børn.

”Hej William,” råbte Benjamin. ”Kom og mød min ven Kasper.”

”Jeg hedder altså Kasbir.”

”Kasbir? Det er da et spøjst navn,” sagde Benjamin.

”Nå... Det er fordi, jeg kommer fra et andet land.”

De tre drenge løb hen til legepladsen.

”Kom, skal vi gyngede?” råbte William glad.

Kasbir hoppede op på gyngen og begyndte at kravle op

i rebet.

”Nej, nej,” grinede William og Benjamin. ”Du skal sidde på den. Og gyngede frem og tilbage.”

Så viste de Kasbir, hvordan gyngen skulle bruges. Det syntes han var sjovt. Det kildede dejligt i maven.

”Skal vi spille basketball?” spurgte William.

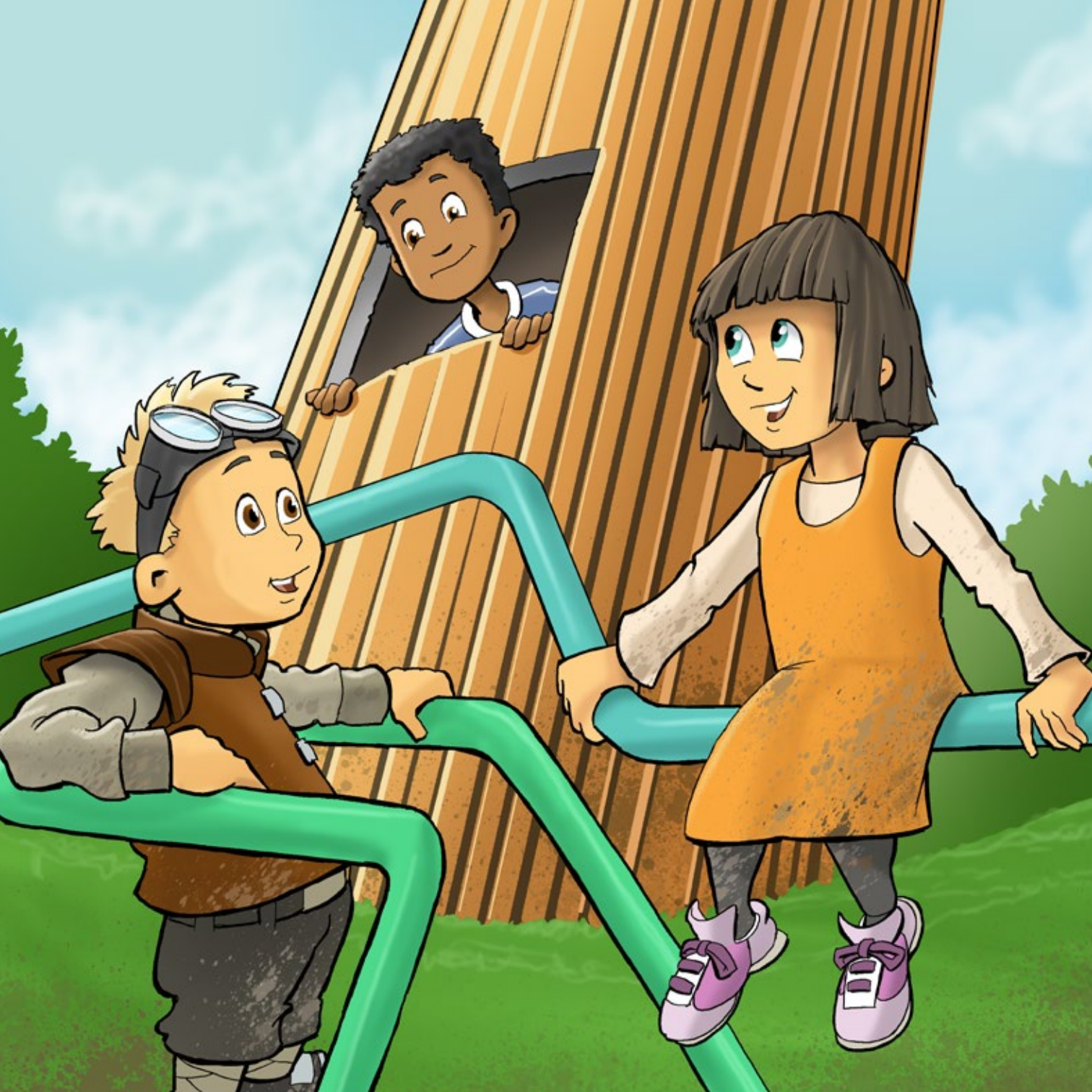
Det ville Kasbir gerne prøve.

”Se,” sagde William. ”Du skal dribble hen mod kurven. Så skal du hoppe op og score i kurven.” William løb hen mod kurven og prøvede, men ramte desværre ikke.

Så var det Kasbirs tur. Han tog bolden og dribblede hen mod kurven. Da han stod lige under den, hviskede han ”flyv” til sine sko, og han kom helt op til kurven og puttede bolden i og landede elegant igen.

”Vildt flot,” sagde Benjamin imponeret.

Så legede de skjul, og de gemte sig i et tårn, bag bakker

og indeni nogle kasser. De legede længe og blev trætte. Og beskidte.

”Vil du have et stykke chokolade?” spurgte William og gav ham en lille brun brik.

”Øh, hvad er det?” Kasbir så undrende på den brune brik.

”Put det i munden,” grinede Benjamin.

”Er det mad?”

”Ja. Det er slik. Har du aldrig smagt chokolade før?” Benjamin undrede sig og tænkte på, hvilket land Kasbir mon kom fra.

Kasbir tog et lille bid. ”Det smager godt,” sagde han forundret.

I det samme blev de afbrudt af den lille spøjse melodi.

”Hov, det er min telefon.” Benjamin tog en lille kasse frem magen til den, Peter havde haft.

”Ja. Det skal jeg nok,” sagde Benjamin til kassen og lagde den i lommen igen.

”Min bedstefar siger, at jeg skal komme hjem til ham,” forklarede Benjamin.

”Er det din bedstefar?” spurgte Kasbir og pegede undrende på den lille kasse.

”Nej.” Benjamin kiggede på Kasbir. ”Han ringede og sagde, jeg skulle komme hen til ham.”

”Kender du Bedstefar?” spurgte Kasbir spændt.

”Ja da. Han passer mig tit om eftermiddagen,” forklarede Benjamin.

”Jeg vil gerne møde ham. Jeg skal nemlig finde Bedstefar og Bedstemor,” sagde Kasbir ivrigt.

”Fint,” sagde Benjamin. Så tog de afsked med William. Så tog de en smutvej hen til bedstefar.

”Hej Bedstefar,” råbte Benjamin glad til manden, der

åbnede døren.

Desværre var det ikke Kasbirs bedstefar. Han havde set billeder af sin bedstefar og bedstemor.

Der var altså andre bedstefædre.

Kasbir kom til at tænke på, at Draguna lå og gemte sig, og fik lidt dårlig samvittighed. ”Jeg må tilbage til Draguna,” sagde han. Han tog afsked med Benjamin og hans bedstefar.

Så gik han tilbage af en ny smutvej.

Kapitel 5. Kasbir bygger

Børn er rigtig gode til at lege, opdage og være fantasifulde sammen – det har børnehaverne og skolerne i Børnenes Hovedstad godt opdaget! I forløbene, der kaldes Billund Builds (på dansk Billund Bygger), er børnene selv med til at finde på, hvilke emner de vil arbejde med under et større tema – for eksempel Musik. De skal også undersøge problemer, som de skal bygge løsninger til. Hvilke ideer tror du, Kasbir kan finde på at bygge?

Inden Kasbir kom tilbage til Draguna, mødte han en flok børn, der gik rundt med nogle sække og samlede ting op fra jorden.

”Hvad finder I?” spurgte Kasbir.

”Det er ting, som folk har smidt i naturen. Vi samler det sammen. Vi vil se, om vi kan bruge det til at bygge af,” forklarede en pige.

”Det er da dumt at smide ting i naturen,” sagde Kasbir. Han tænkte på Espaltien. Der smed man ikke ting, som ikke kunne forgå.

”Nemlig,” sagde pigen. ”Derfor har Børnenes Hovedstad lavet et projekt, der hedder Billund Builds.”

”Hvad betyder det lige?” ville Kasbir godt vide.

”Det betyder Billund bygger. Vi skal lære at bygge noget af værdi for og sammen med andre. Jeg hedder forresten Klara,” sagde Klara og smilede.

”Hyggeligt at møde dig, Klara. Mit navn er Kasbir. Jeg vil gerne være med til at bygge,” sagde Kasbir ivrigt. ”Skabe noget med værdi ud af noget værdiløst.”

”Fint,” sagde Klara. ”Kom med. Vi har samlet flere sække. Måske kan vi lave noget af det.”

Sammen med Klara og tre andre gik Kasbir hen til en plads, hvor nogle andre var ved at bygge.

De begyndte at tømme en sæk. Der var en nogle tomme dåser og en masse plastik. Plastikbøtter og plastikposer.

”Måske kan vi lavet noget af dåserne,” foreslog en lille dreng.

”Kan man spille på dem?” foreslog Kasbir.

I det samme kom der nogle vindstød, og al plastikken fløj op i vejret.

”Åh nej,” jamrede Klara. ”Nu har vi lige samlet det, og så blæser det væk. Så kan vi begynde forfra!”

”Den klarer jeg,” råbte Kasbir glad. Han startede sine flyvende sko og steg op og greb ud efter alle plastikposerne. De andre børn så måbende på ham. En dreng der fløj! En plasticpose drillede og Kasbir drejede skarpt rundt, men mistede balancen. Han styrtede til jorden. Desværre landede han lige oven i nogle andre børns opfindelse.

”Åh nej,” stønnede en stor dreng. ”Du har ødelagt vores fine maskine.” Børnene så på Kasbir, der lå viklet ind i en gammel cykel.

”Undskyld,” hviskede Kasbir. ”Jeg skal ... nok lave den igen...”

”Det vil jeg se, før jeg tror det.” Drengen rystede på hovedet. ”Men måske kan vi gøre det sammen?”

”Den er jeg med på,” sagde Kasbir. Han rejste cyklen op. Den manglede hjulene. ”Lad os lave et stativ til den.”

”God ide,” sagde drengen. ”Jeg hedder Jakob.”

”Jeg hedder Kasbir.”

Så gik de i gang med at bygge. De fik cyklen sat fast i et stativ og fik den til at trække en pumpe. ”Sådan,” sagde han glad og smilede til Jakob. Klara så anerkendende på opstillingen.

”Hvad skal den bruges til?” spurgte hun forsigtigt.

”Øh... Det ved jeg ikke rigtigt.” Kasbir så rundt på alt skramlet. Så fandt han en ballon. Han satte den på pumpen. Så satte han sig på cyklen og begyndte at træde.

”Se,” råbte han glad. ”Jeg puster ballonen op!”

”Sej opfindelse,” råbte Jakob. ”En cykel der kan blæse balloner op. Den er meget bedre end den første maskine. Den kunne ikke rigtig noget.”

”Når man hjælper hinanden, får man lavet nogle gode ting,” sagde Kasbir.

Alle grinede, og Jakob gav ham et opmuntrende klap på skulderen.

Derefter gik Kasbir over til Klara og hendes venner. De var i gang med at lave et trommesæt af dåser og dunke. Kasbir hjalp dem, og det blev rigtig sejt. Derefter gik de op på Musikskolen, hvor andre børn havde opfundet instrumenter i Billund Builds.

Så lavede de en fed koncert.

Efter koncerten rejste Klara sig.

”Det er sejt at lave instrumenter,” sagde hun. ”Og cykler, der kan blæse balloner op. Men det vil være endnu bedre, hvis vi kan lave noget, der gør verden bedre.”

”Det kunne være et godt projekt i Billund Builds,” sagde Jakob. ”Men vi gør det allerede lidt bedre, når vi samler skrald ind og sorterer det. Verdenshavene er fyldt med plastik. Det må vi være med til at ændre. Men vi må også finde på andre ting. Der er nok at tage fat på.”

”Men vi kan ikke gøre det alene,” sagde Klara. ”Vi må overbevise de voksne. De skal forstå, at vores verden skal være bedre. Børn og voksne skal arbejde sammen. Vi er alle verdensborgere, og vi er alle med til at skabe vores fælles verden.”

”Nemlig,” sagde Jakob. ”Vi må arbejde sammen. Jeg er

lige kommet i politisk mesterlære. Jeg skal være sammen med en politiker. En der sidder i byrådet og er med til at bestemme. Jeg skal lære af hende, og hun skal lære af mig.”

”Det lyder spændende,” sagde Kasbir. ”Det vil jeg gerne høre noget mere om.”

”Fint. Kom,” sagde Jakob.

Kapitel 6. Kasbir besøger rådhuset

Lokalpolitik er sådan noget, der handler om, hvordan vi skal bruge de penge, vi har, til at gøre kommunen bedre for os alle. I Børnenes Hovedstad har man derfor besluttet, at det ikke kun er de voksne, der må være med. I Politisk Mesterlære bliver unge matchet med en byrådspolitiker og skal lære af politikerne – mens politikerne også lærer af dem. Måske kan Kasbir også lære en ting eller to, når han besøger Rådhuset?

Jakob tog Kasbir med over til Rådhuset. Her mødte de en dame, der hed Stephanie.

”Hej, Kasbir,” sagde Stephanie. ”Jeg sidder i Byrådet. Vi er valgt af folk i Billund Kommune.”

”Ikke helt rigtigt,” indskød Jakob. ”I er valgt af de voksne i Billund Kommune.”

Stephanie grinede. ”Du har ret, Jakob. Men vi vil også høre, hvad børnene i kommunen gerne vil have. Derfor har Børnenes Hovedstad lavet Politisk Mesterlære. Jakob og jeg skal lære af hinanden. Jeg skal lære Jakob lidt om, hvordan man arbejder som politiker. Lære ham, hvordan man som almindelig borger kan få indflydelse. Og Jakob lærer mig, hvad børn og unge mennesker ønsker af deres by.”

”Vi har snakket om, at vi måske skal have ungdomspolitikere,” forklarede Jakob. ”Men det er et stort arbejde at være politiker.”

”Ja, om lidt skal jeg til byrådsmøde. Så skal jeg snakke med de andre i Byrådet om, hvad der skal laves i kommunen. Om vi skal give flere penge til skolerne eller plejehjemmene, om vi skal bygge veje eller cykelstier og alt sådan noget.”

”Hej.” En mand kom hen til dem.

”Hej, Bedstefar,” sagde Kasbir.

Alle kiggede undrende på ham.

”Er Carl din bedstefar?” spurgte Jakob.

”Nej,” sagde Kasbir flovt. ”Det er Benjamins bedstefar.”

”Nå, ja,” sagde Carl. ”Jeg kan godt huske dig. Du fulgte Benjamin hjem til mig.”

Kasbir nikkede glad. ”Arbejder du her?” spurgte han Carl.

”Jeg sidder i Byrådet ligesom Stephanie. Men har du fundet din bedstefar? Benjamin fortalte, at du leder efter ham.”

”Jeg har ikke fundet ham,” sagde Kasbir trist. ”Min mor boede her i Danmark, da hun var ung. Men så rejste hun ud i verden, og der mødte hun min far. Jeg har et billede af min bedstefar og bedstemor, men jeg ved ikke, hvor de bor, eller hvad de hedder.”

”Måske kan jeg hjælpe dig,” sagde Carl. ”Hvad hedder din mor?”

”Hun hedder Mathilde Bang,” svarede Kasbir.

”Jeg hører, om der er nogen, der kan finde hende i vore arkiver.” Carl gik ind på et kontor.

”Vil du med til byrådsmøde?” spurgte Stephanie. ”Det starter om fem minutter. Og Jakob skal med. Han skal lære, hvordan Byrådet arbejder.”

”Jah...” Kasbir trak lidt på det. Han var kommet til at tænke på stakkels Draguna. Den sad jo helt alene tilbage på forhindringsbanen. Måske skulle han tage tilbage til den. ”Jeg tror, jeg venter til en anden gang. Jeg skal... hjem og ordne noget.”

”Det er helt fint,” sagde Stephanie. Men så bøjede hun sig ned over Kasbir. ”Kan du holde på en hemmelighed?”

Kasbir nikkede ivrigt.

”I dag er det Carls fødselsdag. Og efter byrådsmødet holder vi en lille fest. Vi skal synge fødselsdagssang og have kager. Hvis du har lyst, kan du komme. Det er klokken fem.”

”Det vil jeg gerne,” sagde Kasbir glad. Han syntes, det kunne være sjovt at se, hvordan de festede i Danmark. Kage og sang lød i hvert fald hyggeligt.

Stephanie og Jakob gik ind i byrådssalen. Da Kasbir gik ud ad døren, så han Carl komme løbende fra kontoret. Han nåede lige mødet.

Kasbir skyndte sig tilbage til forhindringsbanen, hvor han havde efterladt Draguna. Men da han nåede frem, kunne han ikke finde dragen. Pladsen var helt tom, og det var begyndt at blive mørkt. Kasbir blev bange. Hvor var Draguna? Var den blevet bortført? Eller var den taget væk og måske gået vild? Måske havde han mistet sin drage for altid!

”Draguna!” råbte han højt. ”Draguna. Hvor er du?” Han løb rundt mellem de forskellige forhindringer.

Pludselig hørte han nogen klage sagte. Han spidsede

ører. Hvor kom lyden fra? Han nærmede sig nogle buske, og under dem fandt han Draguna, der lå og græd.

”Åh Draguna. Hvad er der sket?” Han tog om sin drage og gav den et kæmpe knus.

”Du gik fra mig,” hviskede Draguna. ”Jeg var helt alene tilbage. Så ville jeg prøve forhindringsbanen en gang mere. Men det var ikke sjovt, når man gør det alene. Jeg passede ikke på, og så faldt jeg ned. Det gør vildt ondt i mit ene ben og min ene vinge. Jeg kan hverken gå eller flyve. Så kom der nogle store drenge. Jeg blev så bange. Jeg gemte mig under buskene. Men jeg fryser og er sulten.”

”Se,” sagde Kasbir. Han havde fundet et stykke chokolade, som han havde fået af William. ”Spis det. Du kan tro, at det smager godt.”

Draguna så lidt skeptisk på chokoladen, men da den

havde fået det i munden, blev den glad.

”Hvad er det?” spurgte den begejstret. ”Det smager vildt godt.”

”Det hedder chokolade. Jeg har desværre ikke mere.”

Kasbir hjalp Draguna op at stå, og de blev enige om at gå tilbage til det skur, de havde sovet i om natten.

De kom ind i skuret uden, at nogen opdagede dem. Kasbir lagde Draguna på en madras, og den faldt straks i søvn.

Klokken var blevet mange, og festen for Carl ville snart begynde. Skulle han tage til festen og lade Draguna alene tilbage i skuret? Men det ville også være trist at sidde her og glo ud i luften, mens Draguna bare sov. Hvis nu han tog til festen, men ikke blev der så længe? Så kunne han nå hjem, inden Draguna vågnede. Så kunne han også tage noget kage med tilbage til den.

Han listede ud og lukkede forsigtigt døren. Så skyndte han sig afsted til fødselsdagsfesten.

”Velkommen,” råbte Carl glad, da Kasbir ankom.
”Hyggeligt du kunne komme. Tag nogle pindemadder.”

Der stod et fad med mad på små pinde. Kasbir tog en af dem. Det smagte mærkeligt, syntes han. Og det var ikke til at tygge.

”Nej, nej,” grinede Carl. ”Du skal ikke spise pinden. Du skal bare spise det, der er på pinden.”

”Nå...” Så smagte det bedre. Faktisk ret godt. Og Kasbir var blevet sulten, så han spiste en del pindemadder uden pinde.

Så var der sang og taler. Og masser af sodavand. Det var herligt, og tiden fløj afsted.

Pludselig stivnede Kasbir. Draguna! Han havde glemt dragen. Den lå syg hjemme i skuret, og han festede bare.

Hurtigt tog han nogle pindemadder i lommen til Draguna og løb tilbage til skuret.

Men skuret var tomt. Draguna var der ikke! Kasbir sank en klump. Hvor var hans lille drage henne?

Han gik ud i mørket og ledte efter den. Men da han havde gået rundt i lang tid og endnu ikke havde fundet den, gik han tilbage til skuret.

Nu var Kasbir helt alene i et mørkt skur i et land, han ikke rigtig kendte. Han lagde sig på madrassen og græd sig i søvn.

Kapitel 7. Skole OL.

*De voksne har De Olympiske Lege – børnene har Skole OL!
Her dystet skoleklasser fra hele Danmark mod hinanden
i forskellige sportsgrene. Det handler om fællesskab og
samarbejde – så der er altså ingen enkeltmands-konkurrencer.
I årene 2021-2024 er det Børnenes Hovedstad, der skal være
vært for Skole OL. I Espalten er der måske ikke Olympiske
Lege ligesom her, men mon ikke Kasbir kan være med i legene
alligevel?*

Midt om natten vågnede Kasbir. Døren til skuret gik langsomt op. Han kunne intet se i mørket, men han hørte, at der var nogen på vej ind. Døren blev lukket, og Kasbir hørte skridt som nærmede sig. Han krøb helt op ad væggen. Så mærkede han, at noget ramte ham, og han sprang op med et skrig. Overfaldsmanden blev også bange og skreg næsten lige så højt.

Så var der helt stille et par sekunder. De sad anspændt i hver sit hjørne. Pludselig så han en lille flamme. En flamme, der kom ud af munden...

”Draguna,” hviskede Kasbir. ”Er det dig?”

Så blev hele skuret oplyst af en stor flamme. Draguna spyede en glædesflamme. Kasbir tændte noget lys, og de to venner faldt hinanden om halsen.

”Jeg troede, du var blevet væk,” græd Kasbir.

”Jeg troede, at nogen havde bortført dig, så jeg gik ud

for at finde dig,” svarede hans drage.

Så fortalte han flovt, at han var gået til fest og havde glemte tiden.

”Hvor er jeg glad,” hviskede Draguna. ”Jeg er glad for, at der ikke er sket dig noget.”

”Jeg vil aldrig forlade dig mere,” hviskede Kasbir.
”Venner skal altid holde sammen.” De to venner faldt i søvn tæt sammen.

Da de vågnede næste morgen, fandt Kasbir de pindemadder, han havde taget med fra festen. Draguna og Kasbir var nemlig skrupsultne begge to. Men pindemadderne var blevet lidt kedelige over natten. Så holdt Kasbir i pindene, og Draguna spyede lidt ild på dem, så de blev ristet. Så smagte de meget bedre.

”Vi må ud at undersøge noget mere om Børnenes Hovedstad,” sagde Kasbir.

”Må jeg godt komme med?”

”Ja, ja. Det lovede jeg jo,” Kasbir smilede til sin ven.

”Men måske skulle du trylle dig lidt mindre og sidde på min skulder.”

”Nemlig,” smilede Draguna, og snart sad den på Kasbir skulder, og de sneg sig ud af skuret. De var kun lige kommet et par gader hen, da de hørte masser af larm. Der var en masse, der jublede. De løb hen for at se, hvad alle børnene lavede.

”Hvad sker der?” spurgte Kasbir en pige.

”Der er Skole OL,” fortalte hun.

”Hvad er det?” ville Kasbir godt vide.

”Du ved, at den normale Olympiade er for voksne. De kommer fra hele verden for at konkurrere i forskellige sportsdiscipliner. Løb, cykling, svømning, fodbold, håndbold og meget mere. I Børnenes Hovedstad er

det for børn. De kommer fra store dele af Danmark og konkurrerer i tolv forskellige discipliner. Om få sekunder går starten til 100-meterløb.”

Kasbir og Draguna stillede sig frem for at se løbet. Da starten var gået, opdagede Kasbir, at hans ven Jakob var med i løbet. Kasbir heppede på Jakob. Jakob lagde sig i front, men to andre var lige efter. Kasbir holdt vejret. Ville Jakob klare de sidste meter? Så trådte Jakob forkert og skreg af smerte. De to andre overhalede ham, og han kom ind som nummer tre.

Kasbir skyndte sig hen til Jakob. Flere stod omkring ham. Han havde is på foden, og derefter fik han massage.

”Det gør vildt ondt,” jamrede Jakob. ”Jeg kan ikke løbe stafet. Det starter om ti minutter. I må finde en anden.”

Lederne så sig rådvilde omkring. Hvem kunne de få til at løbe stafet? Så fik Jakob øje på Kasbir.

”Kasbir,” råbte han. ”Kan du ikke løbe stafet for mig?”

”Øh, hvad er stafet?”

”Du skal bare løbe. Der er 4 på et hold. Den første person løber den første tur, så giver han en stav til den næste, som så løber videre og giver staven til den tredje. Og så bliver man ved, til alle 4 har løbet.”

”Jeg kan vel godt prøve,” sagde Kasbir tøvende. ”Det kan vi sagtens klare,” hviskede Draguna, der gemte sig bag Kasbirs skulder.

Alle jublede, og Kasbir mødte de tre andre, han skulle løbe med. Kasbir skulle løbe Jakobs tur. Han skulle løbe sidst. Han fik at vide, hvor han skulle stå og gjorde sig klar.

Lidt efter gik starten. Løberne fulgtes ad det første stykke, men så var der et par, der kom lidt foran. På andenturen var løberen på Kasbirs hold ikke så hurtig som de andre, og de kom et stykke bagefter. På tredje-

turen indhentede deres løber lidt af det tabte, men Kasbir startede som den absolut sidste. Han spurtede. Men han kunne snart se, at han ikke kunne nå det.

”Brug skoene,” hviskede Draguna bag Kasbirs skulder.

Kasbir aktiverede de magiske sko, og snart fløj han to centimeter over jorden og overhalede de andre. Jakob og hans venner råbte af begejstring. Der var kun 20 meter tilbage, da Kasbir var så uheldig at tabe sin flyverkasket!

”Åh nej,” stønnede han og stoppede. Han vendte om og samlede den op. Imens overhalede de andre ham. Han optog straks forfølgelsen, men han nåede ikke op til de andre.

Alle på stadionet grinede og jublede. Selv om Kasbir tabte, var han en helt.

Jakob og en pige fra stafetholdet, der hed Sofie, kom hen til Kasbir.

”Du var god,” sagde Jakob grinende til Kasbir. ”Synd du tabte kasketten.”

”Det er jeg ked af,” sagde Kasbir flovt.

”Det gør ikke noget,” Sofie smilede til ham. ”Alle kunne se, at du var god. Det vigtigste er også, at man gør sit bedste for holdet. Selvom vores hold ikke vandt, var det sjovt at være med.”

Kasbir var glad for, at de ikke var vrede på ham.

Kasbir og Dragunas ven Benjamin kom hen til dem.

”Du var god, Kasbir,” sagde han.

”Tak. Hvad med dig. Hvilken disciplin er du med i?”

”Jeg skulle være med til orienteringsløb, men der er ingen, der vil være sammen med mig.”

”Nå,” sagde Kasbir. ”Det vil jeg da godt.”

”Kan du løbe orienteringsløb?”

”Det kan jeg vel godt. Hvordan gør man?”

”Hvert hold får et kort. Så skal man prøve at finde posterne på kortet,” forklarede Benjamin.

”Det kan vi vel godt finde ud af,” mente Kasbir, selv om han ikke havde den mindste anelse om, hvad poster var.

Benjamin blev glad. De skyndte sig hen til startstedet og fik deres nummer. De skulle starte som sidste hold og fik nummer 20 og et kompas.

Da de blev sendt afsted, løb de den vej, de havde set de andre løbe. Men da de rundede et sving, kunne de ikke se noget til de andre hold.

”Hvor tror du, vi skal løbe hen?” spurgte Benjamin.

”Kan vi se det på kortet?” spurgte Kasbir.

De kiggede lidt på kortet. Så kiggede de på kompasset.

”Jeg tror, vi skal løbe den vej,” sagde Kasbir og pegede i blinde. De løb hurtigt videre, men da de havde løbet et kvarter, spurgte Kasbir, hvad det var med de der poster.

Benjamin viste på kortet, hvor de forskellige poster var afmærket.

”Nå,” sagde Kasbir. ”Så tror jeg, vi skal løbe den vej.” Da de havde løbet i yderligere ti minutter uden at have fundet hverken poster eller nogle af de andre hold, stoppede de.

”Vi er faret vild,” sukkede Benjamin.

Kasbir så sig hjælpeløs omkring. Så fik han en ide.

”Draguna. Kan du hjælpe os? Hvordan skal vi finde posterne?”

Den lillebitte Draguna kiggede nogle sekunder på kortet og fløj op og dannede sig et overblik over området. Så satte den sig igen på Kasbirs skulder og sukkede. ”Det er helt galt. Men hvis I løber derover...” den pegede, ”... så samler jeg posterne imens. Men skynd jer.”

De løb alt hvad de kunne. Alligevel stod Draguna og

ventede på dem med alle de poster, de skulle have samlet.

”Skynd jer,” råbte den. ”Målet er derhenne.”

De løb og kom ind på en 19. plads. Men fordi de havde alle posterne, blev de samlet nummer 14.

Benjamin var stolt. Aldrig havde han klaret sig så godt. I smug takkede han Draguna.

Kasbir og Draguna sagde farvel til Benjamin og gik tilbage til deres skur.

”Det var godt, at jeg hjalp jer,” sagde Draguna med et smil.

”Ja, tak for hjælpen. Til Skole OL er det i orden, at man ikke vinder. Det vigtigste er at være sammen og have det sjovt.”

”Det kan de voksne lære noget af,” mente Draguna.

Kapitel 8. Kasbir og Draguna besøger Givskud Zoo

Har du nogensinde drømt om at være med til at lave et stykke legetøj, et spil, en forlystelse eller noget helt andet, som du og andre børn kan bruge? Play User Lab var et projekt i Børnenes Hovedstad mellem 2015-2020, hvor virksomheder, der laver produkter til børn, skulle samarbejde med børn. Børnene skulle hjælpe virksomhederne med at få gode ideer og prøve ideerne af. Måske finder Kasbir også ud af, at han kan lære noget af børnenes ideer, når han besøger Givskud Zoo, der var i Play User Lab i 2020.

Næste morgen da Kasbir og Draguna sad i skuret, spurgte Draguna: ”Sig mig, er der ingen steder for drager og andre dyr?”

”Jeg ved ikke rigtigt...” Kasbir trak lidt på det. ”Jeg tror ikke, de har dyr i Danmark. De har heller ikke feer og trolde. Det ser ud til, at der kun er mennesker. Men lad os se, om vi kan finde et sted, hvor der er dyr. Et sted, hvor de ikke bliver bange for dig.”

Draguna nikkede. De sneg sig ud af skuret og tog en smutvej. Nær forhindringsbanen mødte de Sofie.

”Hej, Kasbir,” sagde Sofie glad.

”Hej Sofie. Er der ikke nogen steder med dyr her i Danmark?” spurgte Kasbir ivrigt.

”Jo, da. Der er køer og grise på bondegårdene. Og mange har en hund eller kat hjemme i huset.”

”Jeg mener, sådan ... vilde dyr.”

”Nåh.” Sofie tænkte sig om. ”Der er jo lidt i skovene. Men der er ikke så mange. Men så er der jo Givskud Zoo. Det er en dyrepark lidt udenfor Børnenes Hovedstad. Der er masser af vilde dyr. Og de har også været med i et projekt, som Børnenes Hovedstad har gennemført.”

”Dyrepark. Det er lige noget for mig,” sagde Kasbir glad. ”Hvad er det for et projekt?”

”Det er Play User Lab. Det betyder Legens Brugerlaboratorium. Et sted, hvor firmaer, der laver produkter til børn, skulle lege og snakke med børn, så de lærte at forstå børnene bedre. På den måde kunne de også lave deres produkter bedre. Det kan være legetøj, spil, bøger og oplevelser.”

”Det lyder spændende. Lad os tage til Givskud Zoo!”

Uret viste dem vej. Snart fløj de hen over Billund og ud mod Givskud.

”Der er det,” råbte Draguna glad. ”Jeg kan se og lugte dyrene.” De lagde an til landing.

”Dér er et godt, stort og grønt område,” sagde Kasbir og pegede. Han fløj indover, men kom for tæt på et træ og mistede balancen. Heldigvis faldt han ikke ret langt. Draguna grinede oppe fra luften. Da Kasbir rejste sig op, trådte han i noget fedtet brunt noget. Først troede han, at det var chokolade, men så opdagede han, at det lugtede forfærdeligt. ”Det er lort,” gispede han og rystede foden.

”Pas på!” råbte Draguna. ”Der er ulve. De er på vej hen til dig.”

Kasbir ville straks flyve sin vej, men det ulvelort han havde trådt i, havde ødelagt hans magiske sko. De kunne ikke flyve mere!

Draguna dykkede ned for at hjælpe ham op, men ulvene hoppede op og snappede efter den. En ulv bed den i vingen!

”Av!” skreg den og flaksede forvildet rundt. Den fløj hen over forskellige dyr, inden den ramte jorden et godt stykke fra Kasbir, og Kasbir så det ikke. Dragen lå temmelig fortumlet og så sig omkring. Så stivnede den. Tæt på lå en stor flok løver. Han prøvede at flyve væk, men hans vinge var beskadiget, og han var blevet viklet ind i noget ståltråd, som dyrepasserne havde sat op for at beskytte et nyplantet træ.

Kasbir var omringet af ulve. De stod og snerrede ad ham. Hvad skulle han gøre? Han så sig hjælpeløst omkring.

”Stå helt stille,” hørte han nogen råbe. Det var en dame.

Hun stod bag et hegn godt hævet over ulvegården. Hun begyndte at kaste små kyllinger ned til ulvene. Nogle løb hen for at spise dem. Kyllinger er nemlig slik for ulve. Men stadig stod der nogle omkring Kasbir.

”Gå helt stille hen mod mig. Du må for alt i verden ikke løbe,” råbte damen. Kasbir satte mekanisk det ene ben foran det andet. Ganske langsomt nærmede han sig damen.

”Gå rundt om hjørnet,” sagde hun meget bestemt. ”Der er en dør. Jeg kommer ned og åbner den.”

En ulv snappede efter Kasbir. Han nåede lige at trække sit ben væk, men mærkede suset af dens tænder. Sveden løb ned ad ansigtet på ham. Så kunne han se døren. Den blev åbnet. Damen stod der sammen med en mand med et gevær. Manden skød op i luften, og ulvene flygtede skræmt til alle sider.

”Løb,” skreg damen. Nu spurtede Kasbir hen mod døren, og selv om en ulv vendte om og optog forfølgelsen, nåede han lige ind bag lågen, før ulven kom. Han var reddet!

”Der var du heldig,” sagde damen og lagde armene om Kasbir. ”Hvad i alverden lavede du inde ved ulvene?”

”Øh... det var et uheld.”

”Det må jeg nok sige. Du var heldig, at jeg kom. Nu er du reddet.”

”Tak. Tusind tak for hjælpen.”

”Jeg hedder Susanne.” Hun smilede til ham.

”Jeg hedder Kasbir. Jeg kommer fra ... fra Børnenes Hovedstad.”

”Det var sjovt! Jeg har faktisk samarbejdet med Børnenes Hovedstad før, da de lavede det, der hedder Play User Lab. Der skulle jeg møde og lytte til en masse børn og lære at lege igen som voksen. Det kan man som voksen

godt glemme, hvordan man gør,” sagde hun og kløede sig på hovedet og smilede flovt. ”Vi skulle faktisk netop arbejde sammen om at gøre området med ulvene mere sjovt og spændende for børn.”

”Sjovt og spændende?! Farligt, det er, hvad det er!” gryntede Kasbir.

“Nå ja, det kan jeg godt forstå, du synes,” grinede Susanne, “Men normalt kan man nu heller ikke komme ind til ulvene. Medmindre man flyver derind, som I gjorde. Faktisk er ulven også et rigtig sejt dyr, som børnene, jeg mødte, var meget fascinerede af! Vil du se, hvad de lavede?”

“Måske senere. Jeg må først finde min ven. Den er blevet væk!” forklarede Kasbir

“Hmm, måske kan jeg hjælpe. Noget af det, jeg lærte ved at lege med børnene, var, at skattejagt er en rigtig god måde at lære nye ting på. Måske kan du gå på skattejagt efter din ven

og lede efter spor? Du kan starte med at spørge gederne, om de har set din ven. Her er et kort over parken. Så er det bare at komme afsted.” Susanne gav ham et kort og pegede på stedet, hvor gederne boede. Så smilede hun og pegede i den retning, han skulle gå.

Kasbir løb. Han måtte finde Draguna. Måske var den også i fare.

”Har I set en drage?” råbte Kasbir til gederne, så snart han var derhenne.

”Nej. Men spørg elefanterne,” svarede de.

Kasbir stønnede og løb videre. Det var næsten som at være på orienteringsløb igen. Men denne gang var det uden Dragunas hjælp.

Da han ville springe ind til elefanterne, faldt han ned i voldgraven. ”Åh nej,” stønnede han. Han prøvede skoene, men de kunne stadig ikke flyve. Heldigvis kom

der en elefant og gav ham en snabel. Så kom han op, men elefanterne havde heller ikke set Draguna. ”Spørg pingvinerne.” Sådan blev han sent rundt i hele parken. Fra pingvinerne til bjørnene og gorillaerne. Da han kom til dinosaurerne, troede han, at han var nået frem. Men så opdagede han, at de alle var lavet af plastik. Så måtte han videre. Pludselig var han kommet ind til løverne! Han turde ikke spørge de farlige løver om hjælp. Derfor kaldte han stille: ”Draguna. Er du her?”

”Ja,” hørte han en svag stemme. ”Jeg er hos løverne. Jeg sidder fast!”

Kasbir lagde sig ned og sneg sig gennem græsset. En løve løftede hovedet, og Kasbir lå helt stille klemmt ned mod jorden. Da den igen lagde sig, fortsatte han. Snart fik han øje på Draguna. Dens vinge sad fast i ståltråden. Han nærmede sig meter for meter. Men da der kun var ti meter

tilbage, kom en stor hanløve springende.

”Nå, lidt lækker frokost,” sagde den og slikkede sig om munden. Den gjorde klar til at springe.

Kasbir rystede sine sko. Hvis bare det ulvelort kunne komme af, kunne han måske flyve igen. Så sprang løven.

”Flyv!” beordrede Kasbir til sine sko.

Den ene kunne flyve! Men den anden kunne ikke. Så han kunne ikke lette. Han flaksede ud til siden, og løven fangede ham ikke.

”Du tror måske, du kan slippe fra mig.” Løven grinede. Men inden den kunne springe igen, kom en traktor drønende. Den skubbede løven væk. Døren til førerhuset blev åbnet. Susanne stak hovedet ud og råbte.

”Hop herind.” Men i stedet for at gøre det, løb Kasbir hen til Draguna, fik den løs fra ståltråden og hev den med op i traktoren.

”Reddet,” sagde Susanne glad og kørte ud fra løveindhegningen.

”Og det er så din ven?” Susanne pegede på Draguna.

”Ja, det er min drage,” svarede Kasbir.

”Vi har mange dyr her i Givskud Zoo. Men sådan en har vi ikke. Må vi få den?”

”Nej,” sagde Kasbir bestemt. ”Det er min bedste ven. Den skal med mig hjem. Den er ikke vant til at være indespærret.”

”Nej. Selvfølgelig. Du kunne ellers blive et hit her, Draguna!” Susanne smilede. ”Men Kasbir, du gennemførte skattejagten og fandt din ven. Du fulgte et spor til det næste. Det minder faktisk meget om det koncept, vi fandt på med børnene i Play User Lab. At man hen ad vejen skulle nærme sig ulvene ved at finde spor i parken efter dem.”

”Jeg troede ikke, man måtte komme ind til ulvene?”
spurgte Kasbir måbende.

”Nej, det må man heller ikke. Det var ikke bogstaveligt ment!” grinede Susanne. ”Men man kunne lære en masse nyt om ulvene ved at gå i deres spor og på den måde komme tættere på dem.”

”Nå, på den måde! Det kan jeg godt se,” sagde Kasbir.
”Tak for hjælpen. Det var godt du kom. Men nu må vi videre. Jeg er ikke sikker på, at Danmark er et godt sted for drager. Men inden vi tager hjem, vil jeg lige prøve at finde mine bedsteforældre og hilse på. Det var hyggeligt at møde dig.”

Så vaskede de Kasbirs sko, og Draguna fik et plaster på sin vinge. Så kunne de atter flyve. Til sidst gav de Susanne et knus og fløj op i luften. De ville skynde sig tilbage mod Billund. Kasbir ville prøve at finde Carl. Måske havde han fundet ud af, hvor Kasbirs bedsteforældre boede.

Kapitel 9. De magiske tunneller.

Husker du, at Kasbir tidligere hørte noget om Børns Smutveje på sin rejse i Børnenes Hovedstad? Nogle af disse smutveje er tunnellerne under Møllevej, som ligger i Billund. Før var de kedelige, grå og faktisk lidt uhyggelige. Men hvis du besøger dem nu, vil du se, at de er blevet ret sjove. Børn har nemlig været med til at skabe en galleritunnel, hvor man selv kan hænge sine tegninger op til udstilling, og en diskotunnel som er fyldt med hurlumhejhusspejle. Tror du, at Kasbir og Draguna kommer på seje eventyr i tunnellerne?

Mens de fløj mod Billund, begyndte det at blive tåget. De kunne ikke længere se, hvor de fløj, men uret fortalte dem vejen. Pludselig hørte Kasbir Draguna skringe. Han kiggede sig omkring. Men Draguna var væk.

”Draguna!” råbte han. Men der kom ikke noget svar.

Han fløj forvirret rundt i tågen. Men den var og blev væk. Han fløj ned mod jorden og landede i en mørk skov.

Kasbir så sig fortvivlet omkring i skoven.

”Draguna!” råbte han igen. Men da det så mest trist ud, lettede tågen. Solen brød frem, og Kasbir opdagede, at lysningen, han stod i, var fyldt af mange hundrede sommerfugle. En stor flot sommerfugl i mange farver landede ved hans fødder.

”Hvem er du?” spurgte sommerfuglen.

”Jeg hedder Kasbir.”

”Jeg hedder Vanessa. Jeg er sommerfuglenes dronning,”

sagde sommerfuglen stolt og rystede sine flotte vinger. ”Men hvad er du for en? Du... lugter lidt... anderledes.”

”Jeg kommer fra Espaltien,” forklarede Kasbir. ”Min far er magisk elversvømmer og hedder Kakabukka. Min mor er dansker, men røg gennem en portal til Espaltien. Jeg har en drage, men den er forsvundet. Den forsvandt oppe i tågen.”

”En drage?” Vanessa så forundret på ham. ”Man ser ikke mange drager i Danmark. I er kommet væk fra hinanden i tågen. Den er sikkert fløjet i forvejen. Men hvordan har du fået en drage?”

”For 4 år siden fandt jeg et lille ensomt æg, der flød rundt på en turkisblå sø. Jeg tog ægget med mig hjem, og dagen efter kom en lille drage ud af det. Jeg gav den navnet Draguna efter den sø, hvor jeg havde fundet ægget. Jeg har brugt et par år på at lære den at flyve. I starten var den bange, men til sidst sprang den ud fra en

lille klippe, og så fløj den. Nu tør den hoppe ud fra den højeste vulkan og kan flyve helt fra Espaltien og hertil.”

”Vildt,” sagde Vanessa.

”Men kan du hjælpe mig?” spurgte Kasbir. ”Jeg skal tilbage til Børnenes Hovedstad. Jeg må se, om Draguna er kommet frem.”

”Følg mig,” sagde Vanessa.

Kasbir fulgte efter den smukke sommerfugl. Snart kom de til udkanten af skoven.

”Her stopper jeg,” sagde Vanessa. ”Men lidt fremme ligger Møllevej. Kryds den, og du er fremme. Men den er farlig. Der kører mange biler. Så brug tunnellerne. De går under vejen, og derfor er det trygt at bruge dem.”

”Hvad er det for nogle tunneller?” spurgte Kasbir.

”De blev en gang bygget, for at børn kunne komme sikkert under vejen. Men børnene syntes, at tunnellerne

var uhyggelige at gå i. Derfor besluttede man i Børnenes Hovedstad, at de skulle laves om, så de var sjove og spændende at gå i. Og nogle børn har været med til at skabe de sjove tunneller. Gå over og oplev dem.”

I næste øjeblik var Vanessa væk. Det eneste, der var tilbage, var lidt guldstøv, der dalede ned i græsset.

”Tak for hjælpen,” hviskede Kasbir ud i luften. Så gik han over mod tunnellerne.

Den første tunnel var grøn, og på væggen hang en masse billeder i guldrammer. Det første forestillede et landskab dækket af sne. Han gik hen og kiggede nysgerrigt på det. Han tog fat i rammen for at se nærmere på det, men i det øjeblik ramte et lys ham, og han lukkede forskrækket øjnene. Da han åbnede dem igen, stod han i sne til knæene. Da han så sig omkring, opdagede han, at der var sne så langt øjet rakte.

”Hallo. Er her nogen?” råbte han skræmt. Hvor var han? Hvordan var han kommet her? Så kom han i tanke om sit magiske ur.

”Hvor er jeg?” råbte han igen. Denne gang til uret.

”Du er inde i billedet,” svarede uret lidt efter.

Kasbir stivnede. Et magisk billede. Han havde rørt ved rammen og var røget lige ind i det! Han kiggede sig skræmt omkring.

”Hvordan kommer jeg ud igen?” hviskede han.

”Det er nemt. Du skal bare tænke dig tilbage,” sagde uret.

Kasbir satte sig ned i sneen. Han kiggede en sidste gang på det smukke landskab. Så lukkede han øjnene og tænkte på den grønne tunnel. Det skarpe lys kom tilbage, og da han atter åbnede øjnene, stod han igen i tunnelen.

Kasbir jublede højt. Det var vildt. Han havde lige været inde i et billede. Billederne i tunnelen var garanteret lavet

af børn, når det var i Børnenes Hovedstad. Og børn har en god fantasi, så billederne blev magiske. Han gik videre til det næste. Det var en smuk strand i solskin. Skulle han også prøve at besøge verdenen i dette billede? Mon det også var magisk? Og ville han på samme måde kunne komme tilbage? Selvom han tænkte, at det var farligt at prøve, trak billedet i ham, og han kunne ikke lade være med at tage fat i rammen. Og sekundet efter befandt han sig på stranden. Han tog sig en svømmetur og fandt en flot musling.

”Den vil jeg have med tilbage til Draguna,” sagde han højt til sig selv. Han tog muslingeskallen i lommen og tænkte sig tilbage til tunnelen. Da han stod i tunnellen og så på billedet, opdagede han, at muslingeskallen var borte fra stranden. Han tog sig straks til lommen. Men den var ikke kommet med tilbage.

”Øv,” tænkte han. Og gik straks på opdagelse i endnu et billede. Han besøgte de fleste af billederne, inden han blev enig med sig selv om, at han måtte komme videre. Han skulle jo finde Draguna.

Den anden tunnel var fyldt med spejle. Men ikke almindelige spejle. I det første blev han tyk, i det andet blev han lang og tynd. I det tredje blev han forvandlet til to. Kasbir gik og grinede. Det var virkelig sjovt at være i tunnelen.

Så kom han til det sidste spejl. I det så han helt almindelig ud. Men pludselig opdagede han noget i baggrunden af spejlbilledet. Der var noget, der sneg sig ind på ham bagfra. Han vendte sig hurtigt rundt. Men der var ingenting!

Kasbir måbede. Så vendte han sig og kiggede igen ind i spejlet. Så opdagede han, at det, han så, var Draguna.

Draguna stod bundet. Han vendte sig hurtigt igen. Men Draguna fandtes ikke i tunnelen. Den var kun i spejlet. Kasbir blev klar over, at spejlet advarede ham. Draguna var i fare. Hvordan skulle han hjælpe den? Han så sig hjælpeløst omkring.

Så fik han en ide.

Han løb tilbage til den første tunnel. Forsigtigt åbnede han en af rammerne. Han tog billedet ud og vendte bagsiden opad. Så fandt han en blyant i lommen, og hurtigt tegnede han Draguna. Så satte han dette billede ind i rammen. Så tog han med begge hænder fat om rammen. Det skarpe lys kom, og da han åbnede øjnene, stod han i et mørkt lagerlokale. Et stykke fra ham stod Draguna bundet!

Kasbir gispede. Han måtte hjælpe sin søde drage fri. Han listede hen imod den.

Så opdagede han to mænd, der også var på vej hen mod Draguna. Da de nærmede sig, spyede dragen ild efter dem. Men det var en svag ildstråle.

”Ha, se den,” grinede den ene mand. ”Den bliver snart så træt og udkørt, at den ikke kan spy ild længere. Så har vi den. Den kan indbringe mange penge. Vi kan sælge den til Givskud Zoo eller en anden zoologisk have. Eller måske et cirkus. Vi bliver rige.”

De to mænd dansede rundt.

”Åh nej!” stønnede Kasbir.

”Hvad var det?” De to mænd kiggede hen mod Kasbir.

”Jeg syntes, at jeg hørte noget.” Mandens stemme rystede lidt.

”Pjat. Du kan da se, at der ikke er noget.”

Kasbir kiggede undrende på mændene. Så gik det op for ham, at han var usynlig. Han var inde i billedet, men de

kunne ikke se ham.

Så fik han en ide.

Han begyndte at råbe og skringe. Han løb omkring de to mænd.

”Jeg kommer og fanger jer!” råbte han den ene gang efter den anden.

De to mænd så skrækslagne på hinanden. Så løb de. De stak af så hurtigt, de kunne.

Da mændene var væk, listede han hen mod Draguna.

”Draguna. Det er mig, Kasbir,” hviskede han. ”Måske kan du ikke se mig. Jeg er usynlig. Men jeg er her, og jeg skal nok få dig fri.”

”Er det dig, Kasbir? Jeg kan kende din stemme, men... hvor er du?”

”Om lidt er jeg henne ved dig. Du skal ikke blive bange, når jeg rører ved dig. Jeg vil blot befri dig.”

”Jeg bliver ikke bange for dig!” hviskede Draguna. Alligevel gav den et forskrækket skrig fra sig, da Kasbir rørte ved den. Men snart fik han rebene bundet op. Og Draguna kom fri.

”Kan... kan du flyve, når du er usynlig?” spurgte Draguna bange.

”Vi behøver ikke flyve. Vi tænker os tilbage.” Så forklarede han dragen om de magiske tunneller. Og kort efter sad de begge tilbage i den grønne tunnel.

”Tak,” hviskede Draguna. ”Tak fordi du frelste mig.”

De smilede til hinanden. Det var dejligt at være tilbage i tunnellerne, som børnene havde gjort magiske med deres mange billeder og sjove ideer.

Kapitel 10. Børnenes Topmøde

Måske ved du, at verdens ledere hvert år mødes til FN-topmøde, hvor de diskuterer verdens fremtid. Men til Children's General Assembly er det børnene, der kommer til orde. Det første topmøde for børn blev afholdt i Børnenes Hovedstad i september 2021, hvor børn fra mange forskellige lande sammen skabte en erklæring, som blev givet videre til verdens ledere. Men det er ikke altid lige let at samle en masse forskellige børn ét sted – mon Kasbir og Draguna kan hjælpe med det?

”Vi skal finde Carl. Han må hjælpe med at finde mine bedsteforældre,” sagde Kasbir.

”Må jeg komme med?” spurgte Draguna forsigtigt.

”Ja...,” sagde Kasbir tøvende. ”Men vi må hellere holde dig lidt skjult. Jeg vil ikke have, du kommer til skade igen.”

De gik op mod rådhuset.

”Gem dig i min lomme,” sagde Kasbir. ”Jeg tror ikke, at der må komme drager på rådhuset.”

Draguna gemte sig i Kasbirs jakkelomme, mens Kasbir gik ind. Han hørte straks Carl stå og diskutere med nogle andre.

”Vi må gøre noget!” sagde Carl meget højt. ”Children’s General Assembly starter i morgen, og nogle af børnene er ikke kommet endnu.”

”Jamen, hvorfor er de ikke kommet?” sagde en anden mand.

”Kære Borgmester, jeg beklager, men flytrafikken er ude af drift mange steder i verden,” sukkede Carl.

”Kan vi leje et fly?”

”Jeg har undersøgt sagen, men der er ingen ledige fly de næste tre dage.”

”Hvad gør vi?” Borgmesteren så dybt ulykkelig ud.

”Måske kan jeg hjælpe,” indskød Kasbir.

”Kasbir, en anden gang. Jeg har vigtige problemer lige nu!” Carl tog sin telefon op og ville til at ringe.

”Jamen, måske kan jeg hente børnene,” sagde Kasbir.

”Hold nu op. De bor i mange forskellige lande. De skal hentes med fly,” sagde Carl irriteret.

”Jeg har en ven, der kan flyve,” sagde Kasbir ivrigt. ”Vi kan hente børnene.”

”Kender du en pilot, der kan hjælpe os?” spurgte borgmesteren ivrigt.

”Måske ikke sådan rigtig pilot, men...” Kasbir trak på skuldrene. ”Vi kan godt klare det. Men hvad skal alle de børn til Børnenes Hovedstad for?”

”De skal deltage i Children’s General Assembly,” forklarede borgmesteren.

”I hvad?” spurgte Kasbir.

”Det betyder Børnenes Generalforsamling. FN holder topmøde i New York. Her mødes masser af politikere og andre vigtige voksne og diskuterer verdens fremtid. Men fremtiden berører i høj grad børnene. Hvad ønsker de af fremtiden? Hvordan synes de, verden skal udvikle sig? Det vil vi holde et børnetopmøde om. Vi har indkaldt børn fra hele verden. De skal diskutere, hvordan verden kan blive et bedre sted for børn, ja, for alle. Så det er vigtigt, at børnene når frem.”

”Den klarer vi,” sagde Kasbir stolt. ”Hvor mange børn skal vi hente?”

”De fleste er nået frem, men vi mangler 4.”

”Giv mig listen over dem, der mangler. Og adressen på dem. Så henter vi dem.”

”Skal vi køre jer i lufthavnen?” spurgte Carl, da han havde givet Kasbir listen over de børn, der skulle hentes.

”Det behøves ikke. Vi flyver herfra. Kom,” sagde Kasbir glad. Han fiskede Draguna op af jakkelommen.

”Det er min flyvende ven,” forklarede Kasbir.

”Jamen...” Carl og borgmesteren så chokeret på Draguna. ”En ... drage. Er den ikke lidt lille?”

”Draguna er stærk og kan flyve så langt, det skal være,” forklarede Kasbir. ”Og når der sætter sig en op på ryggen af den, vokser den.”

”Okay,” sagde Carl lamslået. ”Lad os håbe, at det lykkes.”

”Det skal det nok,” sagde Kasbir og satte sig op på Draguna. Den voksede med det samme. ”Afsted. Vi starter

med at tage til... Polen!” råbte han og vinkede til Carl og borgmesteren, da de lettede. De kiggede måbende efter dem.

En times tid senere fløj de hen over en stor mørk skov. Uret viste, at det barn, de skulle hente, boede i skoven.

”Der!” råbte Kasbir. ”Der er en lysning i skoven. Lad os lande der.”

Draguna landede elegant, og Kasbir steg af. Han fik øje på en pige, der stod og kiggede skræmt på dem.

”Hej. Du kan vel ikke fortælle os...” begyndte Kasbir, men pigen flygtede skræmt.

”Vent! Vi gør dig ikke noget.” Kasbir løb efter pigen gennem skoven. Hun løb rundt om en lille lysning, og Kasbir smilede for sig selv. Han ville kunne skyde lige hen over lysningen og fange hende. Men så forsvandt benene under ham. Det var en fælde. Han faldt ned i et dybt hul. Lige inden han ramte

bunden, strammedes et reb, han var trådt ned i, og han hang og dinglede med hovedet ned af.

Pigen kom tilbage.

”Hvem er du?” spurgte hun forsigtigt.

”Jeg hedder Kasbir. Jeg kommer fra Børnenes Hovedstad. Jeg skal hente nogle børn til Children’s General Assembly.”

”Jeg hedder Hannah. Jeg skulle til den generalforsamling, men flyet er blevet aflyst. Så jeg kan ikke komme med alligevel,” sukkede pigen.

”Jeg er kommet for at hente dig. Hvis du befrier mig, kan vi komme videre.”

Hannah blev glad. Hun havde glædet sig meget til topmødet for børn. Snart sad hun sammen med Kasbir på Dragunas ryg.

”Nu skal vi til Italien,” råbte Kasbir glad.

De landede lidt udenfor den by, hvor de skulle hente det

næste barn. De var bange for, at Draguna ville skræmme folkene i byen. Hannah og Kasbir gik ind i byen. De gik forbi en gruppe hjemløse. Så fik de øje på en pige, der sad og spiste pizza fra en skraldespand.

”Vil du med på pizzeria?” spurgte Kasbir pigen. Det ville hun gerne, og Kasbir glædede sig til at smage en pizza.

”Jeg hedder Kasbir. Jeg kommer fra Børnenes Hovedstad.”

”Jeg hedder Anita og skulle til topmøde i netop Børnenes Hovedstad,” sagde pigen forundret.

”Så er du hende, vi skal hente,” sagde Kasbir glad.

Efter en dejlig pizza fortsatte de til Kenya.

De lander tæt ved adressen, men det er ude på en savanne.

”Vi må prøve at finde den landsby, hvor Marie Malaika bor,” sagde Kasbir. I det samme stivnede han. Han hørte et dyr brøle, og da han så op, fik han øje på en løve.

”Gem jer,” hviskede han, og de gemte sig i det høje græs. Løven sneg sig hen mod dem. Så rejste Draguna sig og spyede ild mod den. Løven gav et forskrækket brøl fra sig og stak af. Da de atter stod op, opdagede de en pige, der også havde ligget gemt.

”Hej,” sagde pigen. ”Jeg hedder Marie Malaika. Jeg var på vej til skole, men jeg når ikke altid frem, fordi løverne tit kommer forbi her.”

”Du er Marie Malaika?” jublede Kasbir. ”Det er netop dig, vi skal finde. Du skal med til topmøde i Børnenes Hovedstad.”

De fløj hjemad, og i Marokko samlede de drengen Kjangelb op. Så var de alle samlede, og de fløj direkte tilbage til Billund.

De nåede frem et par timer, før topmødet begyndte, så alle nåede at forberede det, de skulle sige.

Børnene var nervøse, da de skulle tale for alle de voksne statsledere på en skærm, men de klarede sig fantastisk flot, og alle var stolte bagefter.

Det første Children's General Assembly var blevet afholdt. Et topmøde med børn i stedet for voksne. Det var stort.

Kapitel 11. En børnevenlig hovedstad

Sammen med Kasbir og Draguna har du nu opdaget en masse af de spændende ting, der gør Billund kommune til Børnenes Hovedstad. Men det er faktisk ikke kun os, der bor her, der har opdaget, at her er godt at være for børn. UNICEF, som er verdens førende børneorganisation, har kåret Billund som Danmarks allerførste Børnevenlige By og Kommune. Det er stort! Mon Kasbir og Draguna kan huske alt det, de har lært på deres vej?

”Tak for hjælpen,” kom Carl og sagde til Kasbir efter mødet. ”Det er sejt, at du har en drage.” Han smilede til Kasbir. ”Jeg har desværre ikke kunnet finde dine bedsteforældre endnu. Men jeg håber, det lykkes. Jeg har bare haft så travlt med topmødet.”

”Jeg synes, det er helt vildt godt med sådan et topmøde, hvor børn fra hele verden kan komme til orde,” sagde Kasbir.

”Ja,” sagde Carl stolt. ”Alle de ting, vi laver, har medført, at UNICEF har udråbt Børnenes Hovedstad, Billund Kommune, til Danmarks første Børnevenlige By og Kommune. Det er vi meget stolte af.”

”Jeg er også imponeret over alt det, kommunen laver for børn, og børn laver for kommunen,” medgav Kasbir, ”hvor jeg bor, er det altid de voksne, der bestemmer.”

De tog afsked med hinanden, og Kasbir og Draguna gik

tilbage til haveskuret, hvor de ville overnatte. Så håbede de, at de dagen efter kunne finde Kasbirs bedsteforældre og komme hjem til Espaltien.

De var begge trætte og faldt straks i søvn, da de lagde sig på hynderne.

Pludselig hørte Kasbir, at Draguna stønnede. Så opdagede han til sin skræk, at de lå og skvulpede rundt i vand. Han rejste sig og opdagede, at han stod i et mørkt lokale. Han fik øje på en dør. På døren var der en seddel. Kasbir læste:

BØRNEJOURNALIST.

”Vi er fanget,” stønnede Draguna. ”Hvordan kommer vi ud herfra?”

”Se, der er mikrofoner og andet journalistudstyr,” sagde Kasbir. ”Lad os bruge det.”

Han pjaskede fødderne gennem vandet hen til

mikrofonen og rømmede sig. Så sagde han:

”En Børnejournalist er et barn eller en ung, der er uddannet til at være journalist. De er uddannet til at undersøge og fortælle nyheder og historier. De har været i praktik på Børneavisen, Danmarks Radio eller et lignende sted.”

Han holdt en lille pause.

”Er der mere, vi skal sige?” spurgte han Draguna.

”At de er uddannet af Børnenes Hovedstad,” sagde Draguna. Og straks, den havde sagt det, gik en dør op.

”Pyh, vi er reddet,” sagde Kasbir glad, og de løb gennem døren. Men de trådte et trin ned og endte i et nyt rum.

”Åh nej,” stønnede han. Nu stod de i vand til lidt op ad benet.

I rummet stod der på endnu en dør med stor skrift:

BØRNS SMUTVEJE.

”Jeg tror, at vi er havnet i et slags escape room,” sagde Kasbir. ”Vi kan kun komme ud, hvis vi fortæller om Børns Smutveje. Kan du huske noget om det?”

”Ja, da,” sagde Draguna ivrigt. Kasbir rakte mikrofonen frem, og Draguna fortalte ind i den. ”For at gøre det sikkert at komme rundt i byen, der er fuld af farlige biler, blev der lavet stier, så børnene sikkert kan komme rundt. Sjove stier skabt af børn med masser af børneaktiviteter.”

De hørte en lyd. Det var døren, der gik op. De skyndte sig igennem den. Men endte i et nyt rum. De gik endnu et trin ned, og nu var vandet et godt stykke op ad benene. På endnu en seddel på en dør, stod der:

BØRNENES KVARTER.

”Det kan jeg huske,” råbte Kasbir glad. ”Et område, som børn har været med til at lave, hvor man har planlagt det således, at det er godt for børn. Jeg kan huske den gode

legeplads. Det var et super sted for børn.”

”Men ikke så sjovt for drager,” sukkede Draguna. Men inden han havde fået sagt det, var døren begyndt at gå op.

”Det virker. Vi kommer ud.” De dansede glad ned mod døren.

Men endnu et rum ventede. Nu mærkede de vandet helt oppe ved knæene.

”Der er virkelig meget, vi skal vide om Børnenes Hovedstad,” udbrød Draguna.

Her stod:

BILLUND BUILDS.

”Åh, den er svær,” stønnede Kasbir. ”Det var her, vi byggede instrumenter og samlede affald. Men hvad gik det egentlig ud på?”

”Ja, spørg ikke mig,” svarede Draguna. ”Tænk dig nu om Kasbir. Ellers bliver vi hængende her i rummet.”

Politisk
mester:
lore

”Ja, ja.” Kasbir lukkede øjnene og tænkte sig grundigt om. Så talte han ind i mikrofonen. ”Det handlede om at gøre børnene dygtigere og klogere ved at lade dem lege og arbejde kreativt i fællesskab.” Sammen med andre børn og voksne.”

De syntes selv, det lød godt, men var det nok? De kiggede hen mod døren. Ville den gå op?

”Børnene var skabende verdensborgere,” tilføjede Kasbir.

Og så begyndte døren at gå op.

”Du er god, Kasbir,” sagde Draguna glad.

I det næste rum stod der på et stort skilt:

POLITISK MESTERLÆRE.

”Den tror jeg godt, jeg kan klare,” sagde Kasbir glad og håbede, at det var det sidste rum. De stod i vand til et stykke op på låret.

”Nogle unge skulle arbejde sammen med nogle politikere. De unge skulle lære noget om politik, om demokrati, hvor man skal samarbejde med andre. Lytte og tale, forstå problemer, forstå hvad børn og voksne har brug for og at være god til at få ønsker og ideer fremført og måske gennemført. Politikerne skulle lære noget om børn og unges ønsker og synsvinkler. Åh, jeg håber, det er nok til, at vi kan komme ud herfra!” sagde han ind i mikrofonen.

Og det var det åbenbart, for den næste dør gik op.

”Mon vi er fri nu?” sagde Draguna med håb i stemmen. Men så let skulle det ikke gå. De kom ind i et nyt rum. De måtte vandre gennem endnu mere vand. Her stod der:

PLAY USER LAB.

”Øh, hvad var det nu det var?” spurgte Kasbir nervøst.

”Det kan jeg huske,” råbte Draguna glad. ”Vi var i

Givskud Zoo. Dyreparken havde arbejdet sammen med børn om at lave dyreparken sjovere og mere spændende for børn. Og børnene var blandt andet med til at finde ud af, hvordan man kunne bruge leg og skattejagt til at lære mere om dyrene!”

Da døren begyndte at gå op, sendte de en venlig tanke til Susanne fra Givskud Zoo. Hun havde reddet dem, men også lært dem om projektet, så de nu kunne komme ud af rummet.

Men de kom kun ind i et nyt rum med endnu mere vand.

”Åh, er vi ikke snart ude?” stønnede Draguna. Kasbir læste det nyt skilt.

SKOLE OL.

”Åh, det var der, du løb vild sammen med Benjamin,” grinede Draguna. ”Er det ikke et orienteringsløb?”

”Ikke kun orienteringsløb. Det er en masse sportskonkurrencer for børn. Som De Olympiske Lege for voksne, er det en masse forskellige idrætsgrene, der bliver konkurreret i. Her er det bare for børn. Børn fra hele Danmark. Eller i alt fald næsten hele Danmark.”

Den næste dør åbnede sig knagende.

De kiggede skræmt hen mod døren. Ville de komme ud nu, eller ville de blot ende i endnu mere vand? Endnu en gang gik de et trin ned og stod nu i vand til op på maven.

På et skilt stod der:

TUNNELLERNE.

”Tør vi svare på det?” spurgte Draguna sagte. ”Når vi svarer rigtigt, bliver vandet bare dybere. Til sidst drukner vi.”

”Nej, jeg er sikker på, at hvis vi svarer rigtigt på dette spørgsmål, er vi fri,” sagde Kasbir optimistisk.

”Prøv,” sagde Draguna med rystende stemme.

”Altså, tunnellerne var bygget for at få børn til at gå under vejen i stedet for krydse den. Men de turde ikke rigtigt bruge dem. Men så blev en gruppe børn sat til at udsmykke dem og gøre det sjovt at gå igennem. Den ene tunnel havde flotte billeder. De var magiske. Og den anden havde spejle, hvor man så sjov ud. Og hvor jeg fandt frem til dig og reddede dig.”

”Nemlig,” hviskede Draguna. ”Jeg håber også, du redder mig nu.”

Døren begyndte at gå op.

De måtte endnu et trin ned. Nu gik vandet til midt på brystet.

”Skal vi prøve at gå tilbage?” spurgte Kasbir, men opdagede i det samme, at døren, de var gået igennem, var lukket. Der var kun en vej frem.

De læste:

CHILDREN'S GENERAL ASSEMBLY.

"Jeg tør ikke svare," gispede Kasbir. Tårerne løb ham ned ad kinderne. "Børnenes Hovedstad er et mareridt. Vi er fangede. Vi kan ikke komme ud."

Kasbir og Draguna stod helt tæt sammen. De rystede af kulde i det kolde vand.

Så hørte de nogen, der kom plaskende gennem vandet.

"Hej Kasbir," hørte de en stemme sige. De vendte sig om. Hen mod dem kom... Kasbirs bedstefar.

"Børnenes Hovedstad er ikke et mareridt. Tværtimod. Det er måske det bedste sted i verden for børn. Her bliver de hørt. Og leger sig til læring. De bliver taget alvorligt, og får lov til at skabe sammen med voksne. Så vær ikke bange. Svar på det sidste spørgsmål, og I vil være fri."

Bedstefar gav Kasbir et knus og forsvandt.

Kasbir mærkede håbet blive tændt. Forsigtigt begyndte han:

“Children’s General Assembly var der, hvor vi rejste ud i verden og samlede børn ind til Børnenes Topmøde – Børnenes Generalforsamling. De diskuterede, hvad børn krævede af forandringer for at få en bedre verden. Og de fremlagde det for verdens ledere. Det var virkelig sejt.”

Døren gik op. Lyset strømmede ind. På et stort skilt stod der:

**VELKOMMEN TIL BØRNEENES HOVEDSTAD
– EN BØRNEVENLIG BY OG KOMMUNE.**

Så vågnede Kasbir. Han så sig undrende omkring. Hvor var han? Han opdagede Draguna, der sov ved siden af ham. Han lå i skuret! Hele turen gennem de mange rum havde været en drøm. Han åndede lettet op. Så huskede han, at hans bedstefar havde været der i

drømmen – og havde hjulpet dem, givet dem håb og mod. Og han huskede, hvad bedstefaren havde sagt om den børnevenlige by og kommune. Han gav bedstefaren ret. Børnenes Hovedstad var virkelig et godt sted at være. Han ville huske det, han havde set. Han ville prøve at tage det hele med sig hjem til Espaltien. Lade Espaltiens børn blive hørt.

Så bankede det på døren.

Kasbir sprang forskrækket op.

Kapitel 12. Bedstefar

”Hvad laver I her i mit skur?” var der én, der spurgte.

”Øh... Vi har ikke noget sted at bo. Vi skal nok forsvinde med det samme,” sagde Kasbir hurtigt.

”Hvad? Er det jer?” Manden trådte helt frem i lyset. Det var Carl. ”Bor I i mit skur?”

”Bor og bor. Vi har overnattet her,” forklarede Kasbir.

”Jamen, kom da med ind. I skal da ikke bor i et skur.”

De gik med ind i et stort varmt køkken og fik dejlig morgenmad.

”Jeg har en trist nyhed,” sagde Carl så. ”Jeg har ikke fundet dine bedsteforældre.”

Kasbir sukkede. Men pludselig rejste han sig ivrigt op.

”Kom,” sagde han til Draguna. Og så løb han ud ad døren

med Draguna lige i hælene.

Han løb ad en smutvej, forbi Børnenes Kvarter og endte ved tunnellerne.

De gik ind i tunnelen med de magiske billeder. Forsigtigt åbnede han en ramme. Så tog han billedet af bedstefaren og bedstemoren, satte det fast og lukkede rammen.

”Kom,” hviskede han til Draguna. ”Nu rejser vi hen til dem.”

Draguna lagde en vinge på Kasbirs skulder, og Kasbir tog fat i rammen. Et skarpt lys kom og blændede dem, og da de åbnede øjnene, stod de på en villavej. Fynsgade stod der på et skilt.

De gik op til døren. Der stod Hr. og Fru Bang på et skilt. De ringede på.

Kasbir kiggede spændt på døren, da den gik op. Han

gispede. Dér stod hans bedstefar.

”Er her nogen?” spurgte bedstefaren.

”Ja, bedstefar. Det er mig. Kasbir.”

”Kasbir?” Bedstefaren så sig spørgende omkring.

”Åh,” stønnede Kasbir. ”Vi er usynlige.”

”Er du dér, Kasbir?” spurgte bedstefaren igen. ”I nat drømte jeg, at jeg mødte dig. Du stod i noget vand og frøs. Har du klaret dig?”

”Ja, bedstefar. Jeg har det godt. Og nu har jeg fundet dig. Jeg kommer og besøger dig senere. Det lover jeg.”

”Tak.” Bedstefaren smilede ud i luften.

Kasbir og Draguna tænkte sig tilbage til tunnelen.

”Kom,” sagde Kasbir. ”Nu ved vi, hvor bedstefar bor.”

De løb tilbage til Carl og fortalte, at bedsteforældrene boede på Fynsgade.

Men de kunne ikke finde nogen Fynsgade i Billund!

Kasbir var skuffet.

”Vent lidt,” sagde Carl så. ”Der er en Fynsgade i Grindsted. Lad os se, om det er der.”

De kørte straks til Grindsted.

”Det er dér!” råbte Kasbir glad, da de kørte gennem Fynsgade.

Og snart slog han armene om først sin bedstefar og så sin bedstemor.

”Dejligt at se dig.” Bedstemoren havde tårer i øjnene. ”Endelig ser vi vores barnebarn.”

”Nu ved jeg, hvor I bor,” sagde Kasbir. ”Så nu skal jeg nok komme og besøge jer. I bor et fantastisk sted. Børnenes Hovedstad er helt specielt. Her bliver børnene taget alvorligt, og leg fylder noget alle steder.”

Bedstefaren nikkede. ”Det burde man gøre alle steder i verden. En klog mand har en gang sagt: Børnene er

blomsterne i bedet. I er blomster, og vi skal passe godt på jer. Og give jer gode betingelser for at gro. Det er nu min mening.”

”Draguna og jeg tager hjem til Espaltien og fortæller om Børnenes Hovedstad,” sagde Kasbir. ”Det gør ikke noget med to hovedstæder.”

SAMSKABT MED BØRN

Tak til

CoC Playful Minds vil gerne rette en stor tak mod alle dem, der har bidraget til at gøre denne bog til virkelighed.

Til forfatter Jim Højberg og illustrator Hans Ole; Tak for jeres kæmpe indsats, kreativitet og umådeligt inspirerende loyalitet overfor elevernes ideer.

Tak til lærerne på Vestre Skole, Else-Marie Blok Laugesen, Hanne Bjerg Sørensen, Berit Lange, Anne Kathrine Christensen, Anders Paulin, Charlotte Friis Nielsen, Emil, Lisberg Larsen, Jørgen Vestergaard, Kim Risberg, Michael Rich Hansen, Lenette, Randlev Ørnsholt, Pia-Vera Mølgaard, Rikke Øberg Smith, Susanne Rask og Vibeke D. Andersen for jeres åbenhed og enorme engagement i projektet.

Tak til eleverne i 1.b på Vestre Skole for jeres skønne ideer, der blev grundlaget for at skabe karaktererne, Kasbir og Draguna fra det eventyrlige land, Espaltien.

Og sidst men bestemt ikke mindst; Tak til alle elever fra 7. og 8. årgang på Vestre Skole. I har i sandhed skabt et fantastisk eventyr i Børnenes Hovedstad, som alle børn kan få glæde af.

Tak for alle jeres bidrag Adnan, Alberte B. J., Alberte H. J., Alexander H., Alexander T., Ali, Amalie, Amia, Anders K., Anders F., Andrea, Anna, Antonina, Asbjørn, Bastian, Batul, Bertram, Cecilie, Christian C., Christian N., Christian D., Christoffer, Damajanthi, Daniel, David, Dicte, Emilie, Emine, Emma B., Emma J., Emma N., Esther, Frederik, Freja, Gerhard, Gry, Hakim, Halfdan, Hannah J., Hannah N., Hans-Christian, Iben, Ida, Isabella Ø., Isabella C., Josefine, Josephine, Julie M., Julie L., Juliemarie, Kathrine, Keanna, Kholud, Krishiikes, Kristian, Laura, Levi, Lotte, Lucas, Lærke, Mads, Magnus, Maja, Maria G., Maria N., Marie Louise, Mark, Markus, Martin, Mathias, Mathilde, Max, Maxim, Mikkel M., Mikkel Ø., Mille, Nicola, Nicole, Noline, Nikolaj, Noah, Oskar, Patrick, Philippa, Rose, Ruben, Sarah G., Sarah K., Sare, Sebastian I., Sebastian T., Sebastian M., Seyed, Sidse, Signe N., Signe S., Simon, Simone, Sofie F., Sofie R., Stine, Teresa, Tristan, Victoria, Villads, William og Yasmin.

I 2021 har Billund som Børnenes Hovedstad 10-års fødselsdag. 10 år hvor vi har udviklet massevis af byrum, virksomheder og lege- og læringsmiljøer sammen med børn. Og det har vi tænkt os at blive ved med!

Bogen, du sidder med i hånden lige nu, har derfor 125 forfattere bag sig - for den er selvfølgelig også samskabt med børn. Elever fra Vestre Skole i Grindsted har sammen med CoC Playful Minds, en børnebogsforfatter og en illustrator skabt fortællingen om Kasbirs eventyrlige rejse til Børnenes Hovedstad.

Fortællingen er inspireret af 10 projekter fra Billunds 10 første år som Børnenes Hovedstad. På dit eventyr sammen med Kasbir vil du derfor møde mange sjove og spændende steder, aktiviteter og begivenheder, som har fundet sted eller stadig kan findes i Børnenes Hovedstad.

Rigtig god rejse!

cocplayfulminds.org

CoC.
Playful
Minds

